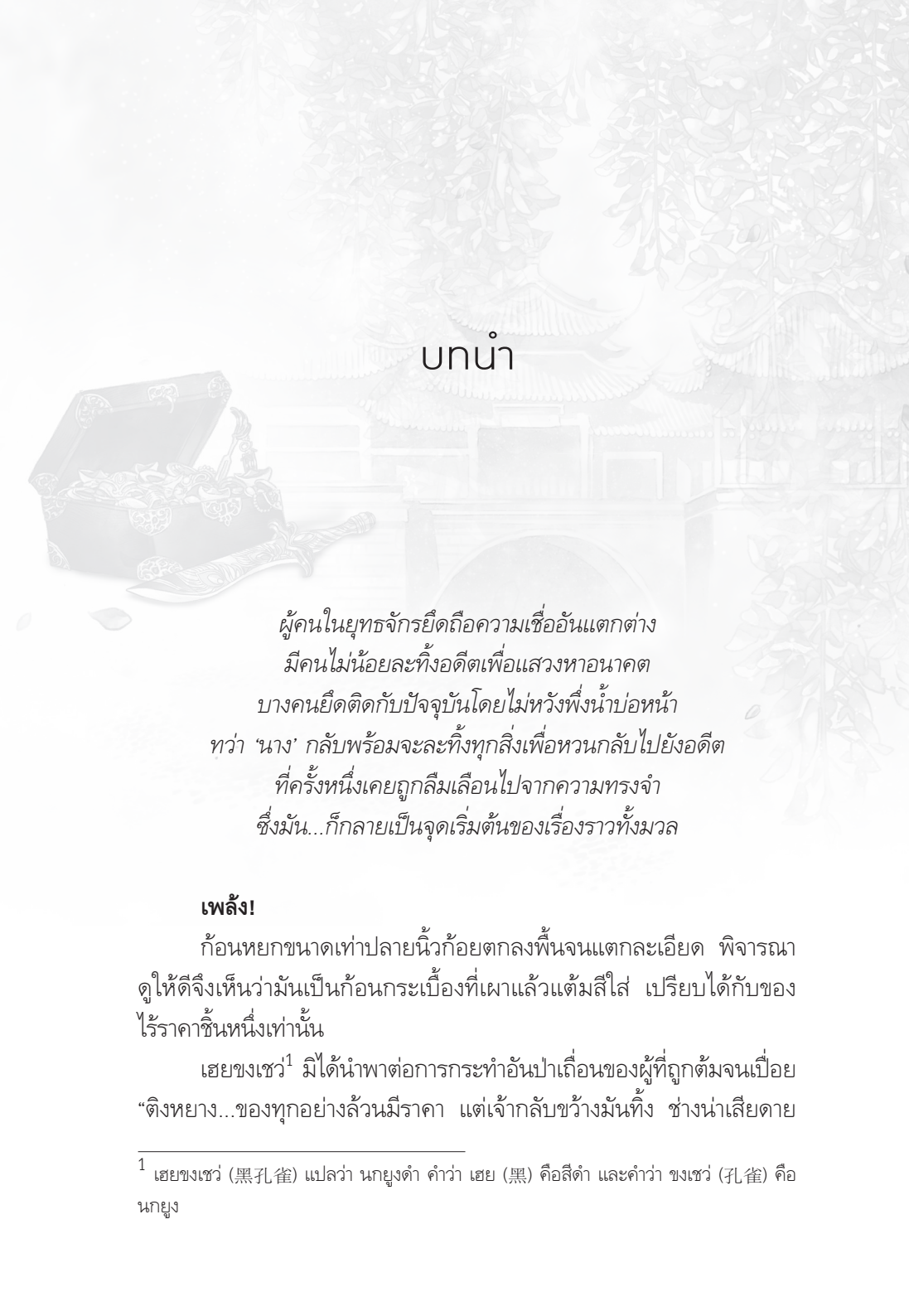

บทนำ

ผู้คนในยุคจักรยิดถือความเชื่ออันแตกต่าง
มีคนไม่น้อยละทิ้งอดีตเพื่อแสวงหาอนาคต
บางคนยึดติดกับปัจจุบันโดยไม่หวังพึ่งน้ำบ่อหน้า
ทว่า 'นาง' กลับพร้อมจะละทิ้งทุกสิ่งเพื่อหวนกลับไปยังอดีต
ที่ครั้งหนึ่งเคยถูกลืมเลือนไปจากความทรงจำ
ซึ่งมัน...ก็กลายเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมด

เพลิง!

ก่อนหยกขนาดเท่าปลายนิ้วก้อยตกลงพื้นจนแตกละเอียด พิจารณา
ดูให้ดีจึงเห็นว่ามันเป็นก้อนกระเบื้องที่เผาแล้วแต่มลสีใส่ เปรียบได้กับของ
ไร้ราคาชิ้นหนึ่งเท่านั้น

เฮยเซว¹ มิได้นำพาต่อการกระทำอันป่าเถื่อนของผู้ที่ถูกตมจนเปื่อย
“ติงหยาง...ของทุกอย่างล้วนมีราคา แต่เจ้ากลับขำขันมันทั้ง ช่างน่าเสียดาย

¹ เฮยเซว (黑孔雀) แปลว่า นกยูงดำ คำว่า เฮย (黑) คือสีดำ และคำว่า ซงเซว (孔雀) คือ นกยูง

เหลือเกิน” กว๋านางจะหาของปลอมมาแทนได้นั้นใช่ว่าจะง่าย นับว่าต้องเสียเวลาไปไม่น้อย

ผู้ฟังหันมามองตาขวาง “หยกก็เล่นเจ็ดสี ‘ของจริง’ อยู่ที่ไหน!”

รอยยิ้มบนใบหน้าสวยคมดูมีเสน่ห์ยิ่งขึ้นมาทันตาเห็น ตอบอย่างกำกวมยิ่ง “ก็อยู่ในที่ที่มันควรอยู่”

“อย่ามาเล่นลั่นกับข้า!”

“ข้าก็ไม่อยากจะทำอะไรมให้เสียเวลา” หญิงสาวเคลื่อนไหวมือที่วางบนโต๊ะมาทำคาง ขณะที่ยอดง่ามก็ซ่อนมองใบหน้าอัครมเหษณ์บิตเปี้ยว “ของที่ข้าเสียแรงปล้นมาข่มเป็นของข้า ในเมื่อขายให้ผู้อื่นไปแล้วได้ราคากว่าที่เจ้าเสนอ ข้าย่อมต้องเลือกสิ่งที่ดีกว่าให้ตนเองมีใช้” ท่าทางของนางทั้งดืบทึบเนียนและยโสโอหัง อีกทั้งคำพูดและแววตาราวกับต้องการกดผู้มองสบให้จมดิน

นกยูงคือสัญลักษณ์ของความมั่งคั่ง เป็นตัวแทนของสตรีผู้มีอำนาจ ธรรมชาติของมันรักความสะอาด ชอบอยู่แต่ในที่สูง ไม่ยุ่งเกี่ยวหรือร่วมปะปนกับนกหรือสัตว์ชนิดอื่น เพราะถือว่ามันเป็นสัตว์ชั้นสูง... นิสัยเช่นนี้ช่างเหมาะกับนางโจรผู้นี้อย่างไม่น่าให้อภัย

แต่ต่อให้ถึงหยางจะโกรธเคืองอีกฝ่ายมากเพียงใด เขาก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า สตรีผู้นี้มีประโยชน์ ควรค่าแก่การเก็บไว้ใช้งาน ทว่าความเอาแต่ใจของสาวอวีเป็นที่รู้กันดีในกองโจรไร้ตัวยากจะรับมือ

ร่างหนาคิดพลางใช้เท้าบดขยี้เศษกระเบื้องที่แตกกระจายอยู่บนพื้นปรับเปลี่ยนสีหน้าราวกับเรื่องเมื่อครูนี้นี้เคยเกิดขึ้นมาก่อน “หากเจ้าตัดสินใจเช่นนั้นตั้งแต่แรกก็น่าจะบอกกันก่อน” เขาเอ่ย พลางสาวเท้าเข้าไปใกล้ร่างระหงมากขึ้น “เจ้าไปครานี้ หายไปตั้งครึ่งเดือน รู้ไหมว่าข้าเป็นห่วงเจ้ามากเพียงไร”

ผู้กล่าวยื่นหน้าเข้าไปใกล้โจรสาว ลมหายใจร้อนผ่าวเป่ารดบนใบหน้าที่กำลังทำอยู่บนแขน ทว่าก่อนที่ริมฝีปากจะโอบเข้าไปใกล้ก็ถูกหลังมือเพรียวบางดันไล่ให้ถอยห่างอย่างรู้ทัน

“ไปอูยา² เจ้ามีเมียอยู่แล้วตั้งสองคนยังจะมาทำรุ่มร่ามกับข้าอีก” นางหรีตา ริมฝีปากอวบอิ่มแดงสดก็ยิ้มเยาะเย้ยช่างอาบเข้าไปด้วยเสน่ห์ที่บุรุษออกสามศอกรู้สึกว่ายากนักจะต้านทาน ยิ่งนางสวมชุดไร้แขนอวดผิวสองสีสุภาพดีที่สะท้อนต้องแสงตะเกียงด้วยแล้ว มันให้ความรู้สึกไม่ต่างจากทองคำเหลือบแสง แลดูน่าจับต้องอย่างที่สุด

“สตรีพวกนั้นจิตซิด ไร้รสชาติ มีก็เหมือนไม่มี...ชั่วชีวิตข้าพบสตรีมามาก แต่กลับไม่มีผู้ใดเทียบเข้าได้เลยสักคน” ดวงตาของผู้กล่าวสาธประกายเจ้าชู้แวววาว ร้อนแรงและปาเถื่อนสมฐานะหัวหนากองโจรไร้ตา “อ้อ...เจ้าปล่อยไปให้ข้ารอมานานเกินไปแล้ว”

เขาควรได้นางมาครอบครองนานแล้ว แต่จนแล้วจนรอด อีกาเช่นเขากลับมีอาจปราบพยศนกยุงตัวนี้ได้เสียที หากนางยอมตกเป็นของเขา...ทุกสิ่งก็จะง่ายขึ้น

มิใช่เพียงความปรารถนาที่เขาอยากเสพลุสจากกายนาง แต่ยังรวมไปถึงการใช้งานสตรีผู้นี้เพื่อความรู้โรจน์ของกองโจรไร้ตา

“การมของเจ้าก็นับว่าน่าสนใจอยู่” หญิงสาวยกไหล่เล็กน้อยขณะที่กล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย “หากเจ้ายอมยกสมบัติทั้งหมดในกองโจรแห่งนี้ให้ข้า ข้าก็อาจจะลองพิจารณาดู เจ้า...จะยกให้ข้าหรือไม่เล่า” คำพูดของสาวอวีราวกับที่เล่นทีจริง ทว่าจากน้ำเสียงหาได้ล้อเล่นไม่

มีหรือที่นางจะดูไม่ออกว่าเขาปรารถนาในตัวนาง แต่สิ่งเดียวที่ทำให้นางแปลกใจคือ เหตุใดอีกฝ่ายจึงอดทนมานานถึงเพียงนี้ต่างหาก

“หากเจ้าเป็นเมียข้า ทรัพย์สินสมบัติทั้งหลายในกองโจรแห่งนี้ก็ย่อมตกเป็นของเจ้าด้วย” การแสดงออกถึงความใจกว้างกลับเรียกเสียงหัวเราะในลำคอแทนที่จะเป็นความซาบซึ้ง

² ไปอูยา (白乌鸦) หมายถึง อีกาขาว โดยคำว่า ไป (白) คือสีขาว และคำว่า อูยา (乌鸦) คืออีกา

“ติงหยาง ข้าเติบโตมาพร้อมกับเจ้า มีหรือจะไม่ว่าเจ้าทำเรื่องอันใดมาบ้าง” ร่างระหงกระโดดขึ้นไปนั่งขัดสมาธิบนโต๊ะ พลายยกนิ้วชี้หน้าเขา “คราวก่อนเมียคนที่สามของเจ้าบุกเข้าไปยังห้องสมบัติเพื่อหวังขโมยบางสิ่ง เจ้าก็ฆ่านางทิ้งโดยไม่กะพริบตา ยังมีหน้ามาพูดอีกว่าหากข้ายอมตกเป็นของเจ้าแล้วจะได้สมบัติ!”

อย่าว่าแต่เมียคนที่สามเลย เมียคนที่สี่คนที่ห้าก่อนหน้านี้ก็ถูกสังหารทิ้งด้วยเหตุผลคล้ายๆ กัน สุดท้ายก็เหลือแต่เมียสองคนแรกที่หวาดกลัวอีกฝ่ายเกินกว่าจะกล้าขัดใจเขา

“ข้าบอกแล้วไงว่าเจ้าพิเศษกว่าสตรีอื่น” ชายหนุ่มยังคงยืนกรานหนักแน่น พยายามหวานล่อมให้นางคล้อยตาม ทว่ารู้เผลอว่าหญิงสาวตัดสินใจมาก่อนหน้านี้แล้ว

“แน่นอนว่าข้าย่อมต้องพิเศษกว่าผู้อื่น” เสาววีกระโดดลงไปยืนประจันหน้ากับเขา “ข้าตัดสินใจแล้วว่าจะไปจากที่นี่”

ใบหน้าของผู้ฟังนิ่งค้างไปครู่หนึ่งอย่างคาดไม่ถึง ก่อนที่ดวงตาเขม็งจะกลอกไปมา เพียงไม่นานก็ได้รับคำตอบ “เจ้าพบเบาะแสเกี่ยวกับความเป็นมาของเจ้า?”

เสาววีถอนหายใจ มาถึงขั้นนี้คงไม่จำเป็นต้องปิดบังกันอีก “รู้แล้วก็ดี”

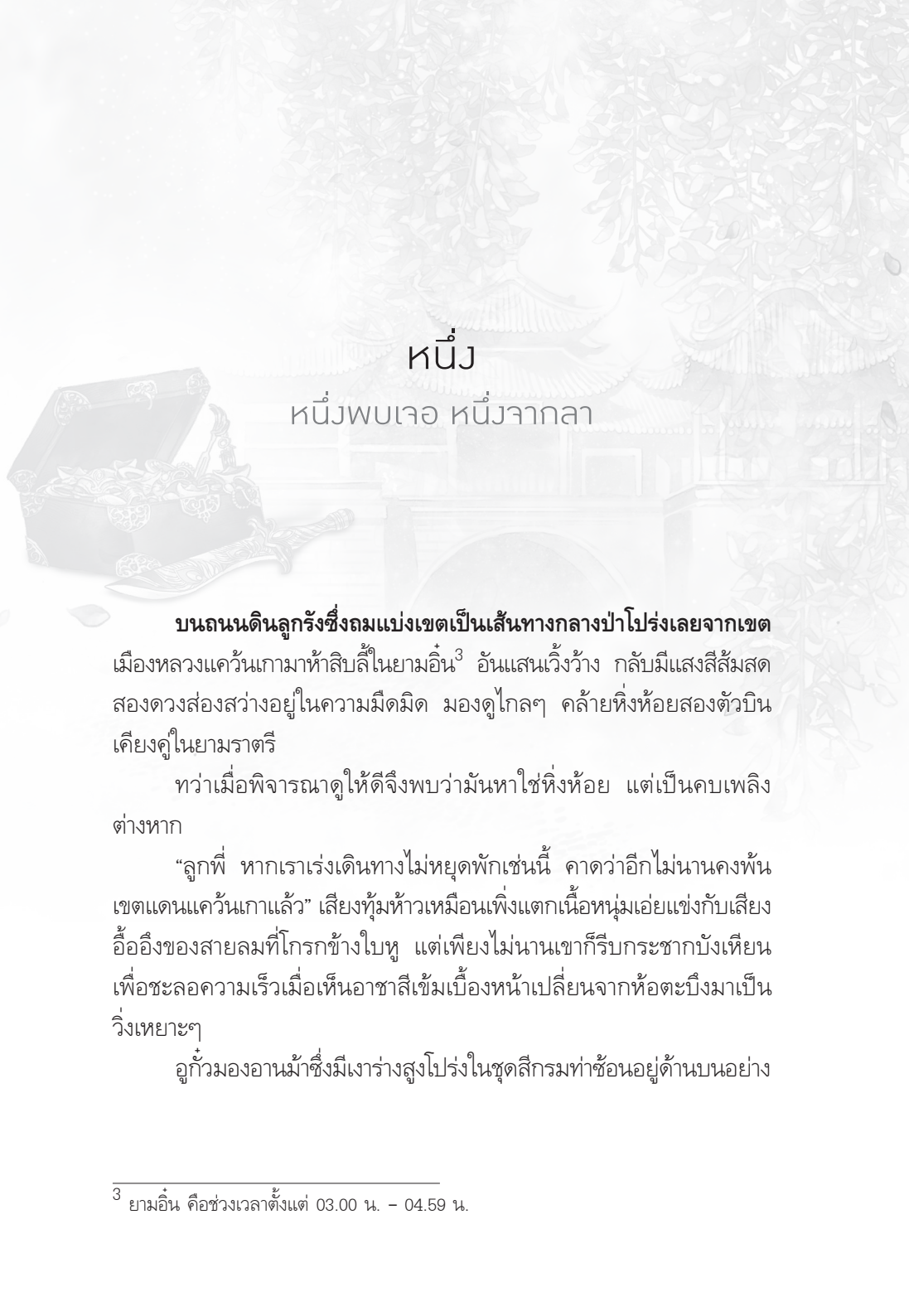
บนสะพานหลังช้างซ้ายของโจรสาวมีปานรูปนกยูงรำแพนมาตั้งแต่จำความได้ ในวัยเด็กเป็นเพราะนางพลาดให้ติงหยางรู้เรื่องนี้จึงต้องปล่อยเลยตามเลย อย่างน้อยเขาก็มีความดีความชอบที่ตั้งฉายาได้ถูกใจนาง

คนหนึ่งนกยูงดำ อีกคนอีกขาว เพียงแค่ชื่อก็สื่อความนัยแล้วว่าพวกเขาแตกต่าง...มีอาจอยู่ร่วมกันได้

แม้ความทรงจำในวัยเด็กก่อนจะถูกพาตัวกลับมาที่รังโจรแห่งนี้จะเลือนราง แต่กลิ่นคาวโลหิตและเสียงกรีดร้องตะโกนให้หนีไปกลับชัดเจนราวกับเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน จิตใต้สำนึกร้องบอกว่าชาติกำเนิดของนางย่อมไม่ธรรมดา และนางก็จะไม่หยุดตามหามัน...จนกว่าลมหายใจจะดับสูญ

ชายหนุ่มจ้องมองแววตาลึกล้ำก็รู้สึกว่ายอีกฝ่ายกำลังห่างไกลออกไปมากขึ้นเรื่อยๆ “คราวก่อนที่เจ้าลงใต้แล้วหายตัวไปเป็นเดือนๆ ก็เพราะเจ้าไปสืบเรื่องนี้มา?” มือใหญ่รำนก้าแน่น เขาไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะกล้าถอนตัวไปจากที่นี่ ไม่ว่านางจะอยากสืบหาความเป็นมา ก็ไม่ได้หมายความว่าต้องตัดขาดกัน

นี่...เฮยขงเซวผู้นี้ไม่อยากตายดีใช่หรือไม่!

หนึ่ง

หนึ่งพบเจอ หนึ่งจากลา

บนถนนดินลูกรังซึ่งถมแบ่งเขตเป็นเส้นทางกลางป่าโปร่งเลยจากเขตเมืองหลวงแคว้นแกมาหาลิบลิ³ ในยามอัน³ อันแสนวิ้งว้าง กลับมีแสงสีส้มสดส่องดวงส่องสว่างอยู่ในความมืดมิด มองดูไกลๆ คล้ายหิ่งห้อยสองตัวบินเคียดคูในยามราตรี

ทว่าเมื่อพิจารณาดูให้ดีจึงพบว่ามันหาใช่หิ่งห้อย แต่เป็นคบเพลิงต่างหาก

“ลูกพี่ หากเราเร่งเดินทางไม่หยุดพักเช่นนี้ คาดว่าอีกไม่นานคงพ้นเขตแดนแคว้นแกแล้ว” เสียงทุ้มต่ำเหมือนเพิ่งแตกเนื้อหนุ่มแอ่แข่งกับเสียงอื้ออึงของสายลมที่โกรกข้างใบหู แต่เพียงไม่นานเขาก็รีบกระซกบังเหียนเพื่อชะลอความเร็วเมื่อเห็นอาซาสีเข้มเบี่ยงหน้าเปลี่ยนจากห้อยตะบึงมาเป็นวิ้งเหาะๆ

อุกัวมองอานม้าซึ่งมีเงาร่างสูงโปร่งในชุดสีกรมท่าซ่อนอยู่ด้านบนอย่าง

³ ยามอัน คือช่วงเวลาตั้งแต่ 03.00 น. - 04.59 น.

เลื่อมใส เรือนผมดำขลับของอีกฝ่ายถูกปล่อยสยาย แต่ก็ไม้อาจปิดกันให้ล่กว้าง ที่ตั้งตรงอย่างสง่างมไปได้

“เสี่ยวฟูคงรอนานแล้ว” เสียงนุ่มทู่ตอบกลับอย่างเรียบง่าย ขณะที่ครุ่นคิดบางสิ่งอยู่ในใจ

พวกเขาเพิ่งเสร็จสิ้นธุระจากทางเหนือ ยามนี้ต้องมุ่งหน้าลงใต้เพื่อเดินทางกลับบ้าน แต่กว่าจะข้ามทะเลกระจกไปยังเมืองจ้อโฮยวได้ก็ต้องใช้เวลาอีกสักสัปดาห์ แม้การหายไปครานี้จะยาวนานเป็นพิเศษ แต่ก็คงไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นหรือสนใจเท่าไรนัก

ในเมื่อตัวตนของเขาต่อหน้าผู้อื่นมันช่างเบาบางประหนึ่งธาตุอากาศไร้ค่า...

ชายหนุ่มวัยยี่สิบสี่ปีจมอยู่ในห้วงคิดอย่างเงียบงัน กระทั่งสายลมทางทิศตะวันตกโบกพลั่วอย่างรุนแรงจนเศษฝุ่นลอยคลุ้ง กลิ่นชื้นของดินส่งผลให้บุรุษทั้งสองแหงนหน้ามองผืนฟ้า แลเห็นเมฆเทาเข้มเคลื่อนคล้อยมาอย่างรวดเร็ว ความอึมครึมมืดคร้้มเหล่านี้...คาดว่าจะเป็นพายุฝนอย่างแน่นอน

เจ้าของร่างสูงโปร่งไม่รอช้า หันหน้าไปยังผู้ติดตาม เรือนผมยาวเกือบถึงสะโพกสอปล้ไปตามใบหน้าเกลี้ยงเกลาเรียวยาว กลางหน้าผากมีไฟโตดเด่นอยู่หนึ่งเม็ด “อู๋กั๋ว ไปหาที่หลบฝนกันก่อน พายุซาแล้วค่อยเร่งเดินทางต่อ” น้ำเสียงของเขาจริงจังขึ้นอีกสามส่วน

“ขอรับ” อู๋กั๋วเองก็อยากพักผ่อนเช่นกัน อากาศยามค่ำคืนของฤดูใบไม้ผลิให้ความรู้สึกเหนียวกาย ไม่สบายตัวเอาเสียเลย

สิ้นเสียงขานรับของเด็กหนุ่ม อาสาสองตัวก็ควมพีเท้าเร่งเร็วขึ้น ฟ่ำส่งเสียงร้องดังไล่หลังมาเป็นระยะๆ ตลอดสองข้างทางไร้ผู้คน ย่ำว่าแต่หมู่บ้านเล็กๆ เลย...แม้แต่กระท่อมหลังน้อยก็ไม่มีให้ใช้พักพิง อู๋กั๋วเห็นดังนั้นก็เริ่มห่อเหี่ยวใจ หากเป็นไปได้เขาก็ไม่ยอกตัวเบี่ยง ไหนจะมีเรื่องสุขภาพที่ยังต้องคำนึงแทนผู้ที่ตนนับถือ

“ข้าจำได้ว่าไม่ไกลจากที่นี่จะมีวัดร้าง” เสียงนุ่มทู่ของชายหนุ่มหาได้

คลายความกังวลใจของอุ๊กว่าไม่ หากสังเกตให้ดีจะเห็นว่าใบหน้าของผู้อายุน้อยกว่าเริ่มถอดสี...เพียงได้ยินคำว่า 'วัดร้าง' ก็ทำเอาขนกายลุกชันขึ้นมาอย่างพร้อมเพรียง

“ลูก...ลูกพี่ ไม่เอาวัดร้างได้หรือไม่” อุ๊กว่าถามเสียงตะกุกตะกักอย่างน่าสงสาร ทว่าสีหน้าของบุรุษร่างสูงโปร่งยังคงไม่แปรเปลี่ยน เขาควมมำนำไปจนกระทั่งมาถึงหน้าวัดเก่าที่มีสภาพผุพังไปหลายส่วน เศษฝุ่น ใบไม้แห้ง และหยากไยเกาะอยู่ตามชายคา หน้าทางเข้ามีรอยเปื้อนสารพัดคราบ คาดว่าลึกเข้าไปด้านในคงมีสภาพไม่ต่างกัน สิ่งเดียวที่พอใช้งานได้คือโครงสร้างยังคงแข็งแรงพอจะใช้เป็นที่กำบังจนกว่าพายุจะถูกพัดผ่านไปเท่านั้น

ครั้นถึงที่หมาย บุรุษในชุดสีกรมท่าก็เบือนสายตาไปยังผู้นั่งแข็งเกร็งอยู่บนหลังม้า “เจ้ากลัวรี”

“ปละ...เปล่าขอรับ” เขาเถียงทันควัน “ใครบอกท่านว่าข้ากลัว” เป็นตายร้ายดีอย่างไรก็ไม่ยอมเสียหน้า แต่เมื่อที่ทำสายบังเหียนกับชุดบเพลิงนั้นสิ้นเทาไปเป็นที่เรียบร้อย

“เช่นนั้นก็ดี” ชายหนุ่มพยักหน้าอย่างพึงพอใจ แก้มเ็นเฉยต่อท่าที่ขลาดกลัวของผู้อ่อนวัยกว่า “เจ้าไปสำรวจความเรียบร้อยทางด้านในก็แล้วกัน”

อุ๊กว่าเผยสีหน้าหวาดผวา เหตุใดลูกพี่จึงจะทอดทิ้งเขาไว้ลำพังเช่นนี้ “แล้วลูกพี่เล่า”

“ข้าจะนำเข้าไปซ่อนไว้ในป่า พวกมันไม่ชอบอยู่ในที่แคบ จะเอาเข้าไปในวัดด้วยก็คงไม่ได้” ต่อให้มั่นใจว่าไม่มีผู้ใดระแวงเรื่องของพวกเขา แต่ก็น่าไว้วางใจน้อยกว่าเท่าใด เขาคงจะกลบเกลื่อนร่องรอยการเดินทางนี้ด้วย แต่ก็เห็นว่าโชคดีที่พายุหนักครานี้คงชะล้างรอยเกือกม้าออกไปจากถนนจนหมด

คนหนึ่งมีสีหน้าเบาใจ แต่สีหน้าอุ๊กว่ากลับอัดอั้นตันใจราวกับถูกรังแก เด็กหนุ่มสะดุ้งเบาๆ เมื่อชายหนุ่มยื่นคบเพลิงมาให้โดยไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้า

“ลูกพี่ ท่านไม่เอาคบเพลิงไปด้วยหรือ”

“ถือคบเพลิงเข้าป่าที่มันอันตราย” เขาอธิบาย “หากฝนตกลงมานันก็ คงจะดับอยู่ดี สู้เอาไปให้แสงสว่างในวัดดีกว่า อย่ามัวโอ้อ้อ รีบเข้าไปด้านใน เสีย”

คำพูดที่แสดงให้เห็นว่าผ่านการไตร่ตรองมาอย่างเหมาะสมแล้วส่งผล ให้ผู้ฟังขานรับเสียงอ่อย ความคิดของลูกพี่ก็วนำเขาไปหลายซุม ไม่รู้ว่า อีกนานเพียงไรเขาถึงจะเก่งกาจเทียบเท่าคนผู้นี้ได้บ้าง

เด็กหนุ่มครุ่นคิดขณะที่กระโดดลงจากหลังม้าแล้วรับคบเพลิงอีกอัน มาถือ แสงสีส้มในมือทอดประกายในความมืดมิด สะท้อนวูบไหวกับสิ่ง ปลุกสร้างเบื้องหน้า ดึงความเก่าแก่และลึกลับให้ประจักษ์แก่สายตาจนเกิน ความจำเป็น

เขาไม่ชมชอบอะไรแบบนี้เลย...หวังว่าสถานที่เก่าแก่เช่นนี้คงไม่มีสิ่ง ที่ เขากำลังนึกถึงอยู่หรอกนะ

‘อมิตตาพุทธ เทพเซียน เทวดา เจ้าที่เจ้าทาง เจ้าป่าเจ้าเขา สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทั้งหลาย ช่วยปกป้องคุ้มครองอุกั้วด้วยเถิด...’ เด็กหนุ่มหลับตาสวดมนต์อยู่ ในใจ พอตั้งสติได้ก็สูดหายใจเข้าลึกๆ พร้อมกับเดินมุ่งหน้าเข้าไปด้านใน เขากวาดมองกำแพงที่ผู้ฟังเกิดเป็นช่องลมอยู่หลายจุด ลมที่พัดผ่านช่องต่างๆ เกิดเป็นเสียงอื้ออึงดูโหยหวนราวกับคนกำลังรำให้ อุกั้วหันรีหันขวาง หัวใจที่ เข้มแข็งเมื่อครู่กลับหล่นดับไปอยู่ตาตุ่ม

เปรี๊ยะ!

เสียงฟ้าผ่าดังลั่นทางด้านนอกส่งผลให้ผู้ที่กำลังมองซ้ายแลขวาสะดุ้ง สุดตัว ด้วยความตกใจจึงทำให้เต็งกระโดดจากจุดที่ยืนอยู่ไปไกลโข ครั้นพบว่าเขาเตะโดนบางสิ่งเข้าก็แข็งค้าง กลืนน้ำลายเอือก แล้วก้มหน้าลงไปมองซ้าย

และเมื่อสายตาประสานเข้ากับ ‘สิ่ง’ ที่ชนเข้า ใบหน้าของเขาก็พลันไร้ สีเลือด ความกลัวทำให้ไม่กล้าแม้แต่จะส่งเสียงครั้นเห็นร่างสตรีผมยาวรุงรัง ซึ่งนอนตัวหนาวลั่นอยู่บนพื้น

สายลมแรงโบกพัดผ่านวัดร้างอีกระลอก ครานี้คบเพลิงในมือดับมอด

ลงพร้อมกับหยาดฝนที่โหมกระหน่ำลงมาอย่างบ้าคลั่ง

‘นะ...นี่มัน’

เด็กหนุ่มร่างลั่นเทา หัวใจเต้นแรงแข่งกับพริ้วที่ปรอยโปรย ทันใดนั้นเองร่างที่คุดคู้อยู่บนพื้นกลับผงกศีรษะขึ้นมา โลหิตและคราบดินเปรอะเปื้อนใบหน้าจนดูไม่ออกว่าเป็นเช่นไร ทว่าดวงตาแดงก่ำที่แวววาวในความสลัวก็ทำเอาคนมองถึงกับร้องลั่น

“อ้าก!”

เด็กหนุ่มแหกปากแล้วโยนคบเพลิงในมือทิ้ง ครั้นเตรียมจะใช้วิชาตัวเบากระโจนออกไปก็ต้องอุทานลั่นอีกรอบเมื่อพบว่าสูงโปร่งยืนประชิดอยู่ทางด้านหลังโดยมิให้รู้สึ่มให้เสียง

อุกัวมีอาจกักเก็บความหวาดกลัวเอาไว้ได้ เจ้าของใบหน้าซีดขาวรีบชี้นิ้วที่ลั่นเทาไปยังร่างที่นอนล่นอยู่บนพื้น โดยที่สายตามิได้ละไปจากคู่สนทนา “ลูกพี่...มีอะ...อะ...ผี!”

“อุกัว...”

“ลูกพี่! ท่านไม่เห็นนางหรือ...นางอยู่ตรงนี้” เด็กหนุ่มหลับตาชี้ย้ำไปยังจุดที่เห็นร่างวิญญานสาว “ทะ...ท่านพอรู้คาถาที่โล่งางไปให้พ้นหรือไม่”

ร่างที่นอนอยู่บนพื้นเย็นได้ยินเสียงอันน่าหนาวหูดังเข้าหลายทีก็ส่ายหน้าแรงๆ อยู่หลายครั้ง

“ถ้าอยากเท่าหอนก็ไสหัวไปที่อื่น!” เสียงแหบแห้งเปล่งออกมาอย่างรำคาญ นางรู้สึกปวดหนึบๆ ตรงศีรษะเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว พอมาได้ยินเสียงร้องไวยวายก็ยิ่งย่าแย่ลงไปอีก

เสาวรีที่เพิ่งฟื้นคืนสติพยายามคิดใคร่ครวญถึงภาพสุดท้าย ตอนแรกนางจำได้ว่าตนเองนอนหลับอยู่บนคานไม้ของวัดร้าง แต่ดูท่าร่างกายจะอ่อนเพลียมากเกินไป กระทั่งกลิ้งตกลงมายังไม่รู้สึกรู้สึ ตัวจนได้ยินเสียงเมื่อครู่นี้ร้องปลุก

ผู้คิดหยดชะงักพร้อมกับนิ้วหน้าเมื่อโลหิตที่แดงสดไหลผ่านมานตา

ดูท่าศีระของนางน่าจะแตก

ร่างสูงโปร่งจับความผิดปกติในน้ำเสียงอ่อนแรงได้ทันที จากเดิมที่ยืนนิ่งจึงเริ่มตอบสนอง “มีบาบอันใดของเจ้า” เขาส่งเสียงดู ก่อนจะใช้มือดันร่างอีกฝ่ายไปให้พ้นทาง เมื่อประชิดตัวร่างระหงพลางกวาดตามองเสื้อผ้าที่มีบางส่วนฉีกขาดและยับเยินอยู่ครู่หนึ่ง เพียงไม่นานก็บอกผู้ที่เพิ่งได้สติ “เจ้าบาดเจ็บ”

และไม่ใช่แค่บาดเจ็บเพียงเล็กน้อย...แต่จากสภาพแล้วค่อนข้างหนักหนาสาหัสอยู่พอสมควร

เสียงนุ่นทุ่มดังสุภาพชนส่งผลให้เมโจรสวตวัดสายตาไปยังผู้พูด ครั้นดวงตามสบเข้ากับดวงตาเรียว ก็ชะงักค้างเมื่อพบว่าอีกฝ่ายมีดวงตาสีน้ำตาลแดงเหมือนกับนางไม่ผิดเพี้ยน

ในใจของนางรู้สึกแปลกๆ ขอบกล แต่กลับบรรยายไม่ได้ว่าความรู้สึกนั้นคืออะไร รู้เพียงว่ามันทำให้หงุดหงิด จึงตีค่าว่ามันคงเป็นสิ่งที่ผู้คนเรียกว่าเกลียดชังหน้าตั้งแต่แรกพบ

นางไม่ชอบให้ผู้ใดมีส่วนที่เหมือนกับนาง แม้ว่าจะไม่ตั้งใจหรือว่าเจตนาลอกเลียนแบบก็ตามที

“อย่ามาแตะต้องตัวข้า”

เสียงของหญิงสาวแข็งแกร่งดังขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ทว่ามิทันจะได้รวบรวมพลังกำลังภายในเพื่อพุ่งตัวออกห่าง ก็ถึงกับสะดุ้งเมื่อเสียงฟ้าผ่าดังขึ้น

เปรี้ยง!

เจ้าของโบหน้าซิดเซียวตัวลั่นอีกครั้ง ดวงตาลับปีก่อนจะลงไปนอนขดตัวอยู่บนพื้นเย็น สลัดคราบน้ำพญาผู้หึงผยองจนเหลือเพียงเงาร่างของลูกนกเสียขวัญ

อุกัวเห็นดังนั้นก็เริ่มใจขึ้น มั่นใจว่านางคงเป็นมนุษย์มิใช่ผีสาว สตรีผู้นี้พูดจาห้วนสั้นป่าเถื่อนถึงเพียงนั้น ทว่าท่าทีที่นางกลัวเสียงฟ้าผ่ากลับดูเหมือนสตรีอ่อนแอทั่วๆ ไป พินิจดูในใจแล้วก็เกิดความเอ็นดูขึ้นมาอย่างยาก

ที่จะอธิบาย

คิดพลางเคลื่อนไหวส่ายตาไปยังบุรุษข้างกาย พบว่าเขากำลังจับจ้องคนเจ็บไม่วางตาเหมือนกำลังชั่งน้ำหนักบางอย่างอยู่ในใจ ลูกพี่ของเขาซักจะเป็นเช่นนี้เสมอ ไม่ว่าเห็นใครลำบากก็มักจะช่วยเหลือโดยไม่มุ่งหวังสิ่งตอบแทน ทั้งยังกระทำในที่ลับโดยไม่เปิดเผยเอาหน้า อุดมการณ์เช่นนี้ช่างน่านับถือ... น่าเลื่อมใสยิ่งนัก

ในที่สุดชายหนุ่มก็เอ่ยทำลายความเงิบขึ้นมาราวกับตัดสินใจได้ “แม่นาง...คงต้องล่วงเกินแล้ว”

สาววี่ผีนลืมตาแล้วจ้องอีกฝ่ายเขม็ง ระหว่างหลบหนีมากบดานอยู่ที่นี้ นางพบเห็นประกาศตามจับพร้อมกับเงินรางวัลค่าหัวจอมโจรนกยูงดำที่แพร่กระจายไปทั่วแคว้นเกา กว่าจะมาถึงที่นี้ปะทะกับสุนัขของกองโจรไร้ตาและกองปราบมาไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่หน ความหวาดระแวงจากเหตุการณ์ที่ผ่านมาทำให้มีอากว้างใจผู้ใดทั้งสิ้น

ติงหยางครองรอดชีวิตจากเพลิงไหม้ และกำลังพลิกแผ่นดินตามล่าตัวนางอยู่...

“ข้าไม่ฉวยโอกาสดูกับผู้ที่บาดเจ็บ”

คำยืนยันหนักแน่นเรียกเสียงเคঁ็นหัวเราะแผ่วเบา สาววี่พิจารณาหน้าตาของผู้มาใหม่อย่างละเอียดมากกว่าเดิม แม้ร่างกายจะบาดเจ็บแต่ทักษะการมองเห็นในความมืดยังคงทำงานได้อย่างไร้ที่ติ บุรุษผู้นี้มีใบหน้าเกลี้ยงเกลา ผสมผสานระหว่างหน้าหยกกับคมสัน แลดูซื่อๆ ไม่มีพิษมีภัย ช่างเอวไม่มีกระบี่หรืออาวุธมีคม

นางไม่ได้หวังเรื่องที่เขาจะตะตองตัว การวางตัวสำหรับบุรุษและสตรีหาใช่เรื่องที่น่าต้องเก็บเอามาใส่ใจ ถ้าอีกฝ่ายคิดจะจับตัวนางไปรับรางวัลก็เป็นอีกเรื่อง ดังนั้นยิ่งพวกเขาไปเสียให้พ้นๆ ได้คงดีกว่ามาแบกรับความเสี่ยง

“หึ...บุรุษผู้มีไฟกลางหน้าผากหมายความว่าป็นพวกรักความยุติธรรม ไส้หัวไปให้พ้น!”

เด็กหนุ่มมองท่าทางท่ามเื่อนของสตรีผู้นี้แล้วถึงกับส่ายหน้า ‘เสียเลือดมากแล้วยังปากร้ายได้เยี่ยงนี้ ไม่รู้ว่าเป็นสตรีจริงๆ หรือปีศาจกันแน่’

เจ้าของร่างสูงโปร่งจ้องมองคนเจ็บอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเลิกคิ้วเล็กน้อย “เม่หนางมีความรู้ทางศาสตร์เมียนเซียง⁴?”

มีผู้อาวุโสหลายคนเคยทักเรื่องไฟที่ตำแหน่งกลางหน้าผากของเขา นอกจากเรื่องสติปัญญาและรักความยุติธรรมแล้ว ยังมีเรื่องจิตใจที่เมตตากรุณาแก่ผู้อื่น ในภายภาคหน้าเมื่ออย่างเข้าสู่วัยกลางคนจะกลายเป็นคนมีชื่อเสียงเป็นที่เคารพสรรเสริญของผู้คน...แต่เขาก็ไม่เคยคิดเชื่อเรื่องเหล่านี้ ในเมื่อสิ่งที่สำคัญกว่าความเชื่อคือการลงมือทำ

เสาววีไม่ตอบคำถามของบุรุษแปลกหน้า ดวงหน้าเรียวคมซึ่งมีรอยขำที่มุมปากกระตุกขึ้น “ข้าไม่ถูกชะตากับคนแบบเจ้า ไส่หัว-ไป-ให้-พัน”

โลกใบนี้ได้มีความยุติธรรมไม่ ผู้แข็งแกร่งต่างหากที่กำหนดกฎเกณฑ์เอาความสุขสบายเข้าหาตน ส่วนคนอ่อนแอก็ย่อมตกอยู่เบื้องล่าง

ยิ่งคิดยิ่งหงุดหงิด ยามนี้อายากอบน้ำจะแยะ ความสกปรกส่งผลให้คนรักสะอาดอย่างเสาววีรู้สึกรังเกียจตนเองขึ้นมา

แม่โดนเอ่ยปากไล่ถึงสองครั้งสองครา ทว่าชายหนุ่มก็หาได้สะทกสะท้านไม่ จังหวะต่อมาแสงสว่างวาก็สาดเข้ามาภายในวัดร้าง เป็นสัญญาณบ่งบอกถึงบางสิ่งที่กำลังจะตามมาในไม่ช้า

เปรี้ยง!

ฟ้าผ่าหนนี้ใกล้และชัดเจนมากกว่าทุกครั้ง คาดว่าอสันบาตคงจะผ่าต้นไม้ใกล้ไม้ใกล้จนล้มโค่น ทว่าสิ่งเหล่านั้นมิได้สร้างความตกใจให้ร่างสูงโปร่งมากเท่ากับร่างร่อนผวาที่โผล่เข้าไปสั่นลั่นลงบนพื้นด้วยกันทั้งคู่

โครม!

เสาววีเฝ้าริมฝีปากแน่นเพื่อกลั้นเสียงร้อง ตั้งแต่จำความได้นางก็ทั้ง

⁴ เมียนเซียง (面相) เป็นศาสตร์การดูโหงวเฮ้งบนใบหน้า เป็นหนึ่งในสองแขนงของศาสตร์การดูโหงวเฮ้ง หนึ่งคือไสวเซียง (手相) คือการดูลายมือ สองคือเมียนเซียง (面相) คือการดูใบหน้า

เกลียดและกลัวฟ้าผ่า เพียงแค่ได้ยินเสียงของมันก็ทำให้เสียการควบคุม สองมือที่เคยพลิกไส่อีกฝ่ายกลับยื้อคอเสื้อของชายหนุ่มไว้แน่น ชูร่างเข้าหา ตามสัญชาตญาณโดยไม่สนใจว่าสภาพที่นอนคร่อมทับอีกฝ่ายอยู่นั้นจะทำให้ชายหนุ่มรู้สึกเช่นไร

เรือนร่างส่วนที่แนบชิดสร้างความแปลกใหม่ ทำเอาหมอนจำเป็น ร่างแข็งค้างประหนึ่งรูปปั้น

“ลูกพี่”

เสียงเรียกของอุกัวดังรั้งสติของเขาให้กลับมา พายุทางด้านนอก ส่งผลให้อากาศหนาวเย็น ทว่าร่างของแม่นางผู้นี้กลับร้อนระอุตั้งแต่เปลวเพลิง เกรงว่าพิษจากบาดแผลที่สั่งสมมานานหลายวันจะทำให้อีกเสบจนกลายเป็นไข้เสียแล้ว

ครั้นตระหนักได้ถึงคนป่วย แวดตาที่ตะลึงงันก็กลับมาสงบนิ่งอีกครั้ง “แม่นาง แผลบนศีรษะเจ้าต้องรักษา” เขากล่าวจบก็หยิบของบางสิ่งออกมาจากอกเสื้อ จากนั้นก็เบนสายตาไปยังคนทางด้านหลัง “อุกัว ส่งเศษผ้ามาให้ข้า”

อุกัวสะดุ้ง กลอกตาไปมาอย่างงงวย “ลูกพี่... ข้าไม่มีเศษผ้า” เหตุใดลูกพี่จึงมาขอเศษผ้ากับเขาเล่า แปลกจริงๆ

ผู้มองมาไม่เอื้อนเอ่ยสิ่งใดเพิ่มเติม ทว่าสายตาที่หลุบต่ำลงก็บ่งบอกชัดเจนว่าเขาต้องการสิ่งใด เด็กหนุ่มรีบก้มหน้ามองตาม ก่อนจะกลืนน้ำลายลงมือฉีกชายเสื้อสีเทาซุนที่สวมอยู่แล้วยื่นส่งให้

เจ้าของใบหน้าเกลี้ยงเกลาหยดกายขึ้นมานั่งก่อนจะประคองร่างหญิงสาวให้ออกห่างจากตนเองเล็กน้อย เมื่อหันมามองอุกัวก็ขมวดคิ้ว

“ฉีกอีก”

แฉวก!

เศษผ้าผืนยาวเส้นที่สองถูกยื่นให้...แต่ดูเหมือนผู้รับจะยังไม่พอใจ

“ฉีกอีก”

แควก! แควก!

เดิมทีชายเสื้อบุรุษจะยาวเลยหน้าแข้งมาเล็กน้อย ทว่าบัดนี้เสื้อตัวยาวของเด็กหนุ่มกลับสั้นเต๋อขึ้นมาเหนือเข่าอย่างน่าขัน ผู้ลงมือฉีกชายเสื้อตัวเองจะหัวเราะก็ไม้ออก จะร้องให้ก็ไม่ได้ พวกเขาไม่มียามหรือท่อผ้าติดตัวกว่าจะเดินทางไปสมทบกับสหายของลูกพี่ที่ต้องทนสวมชุดนี้จนกว่าจะถึงเมืองอูกวาน คาดว่าอีกฝ่ายคงมาทันได้เห็นเขาเตะโดนร่างของแม่นางผู้นี้เป็นแน่ ด้วยเหตุนี้จึงใช้วิธีนี้มาลงโทษ แต่เขาไม่ได้ตั้งใจสักหน่อย...ลูกพี่ช่างไม่เมตตาเขาบ้างเลย

เสาวรีที่เพิ่งผ่อนคลายจากความหวาดกลัวรู้สึกปวดร้าวที่ศีรษะขึ้นอีกครั้ง เธอถูกรัดตรึงไว้ทำให้ไม่สามารถขยับตัวจึงผละออกห่าง แต่ถอยร่นไปเพียงไม่นานก็ถูกร่างสูงโปร่งเข้าประชิดตัวอย่างไม่ยอมแพ้เช่นเดียวกัน

นางยื่นมือมาคว้าข้อมือของชายหนุ่มเอาไว้แน่น “อย่าแตะต้องข้า!”

อุกัวเห็นก็เริ่มไม่พอใจขึ้นบ้างแล้ว หรือสตรีผู้นี้จะปฏิเสธการใช้ผ้าที่เขาถักสำหรับฉีก ฮี! โปรดสัตรีได้บาปแท้ๆ “หากแผลเจ้าไม่รืบทรมเล็ดจะยิ่งแย่ ลูกพี่ข้ามีเมตตาจิตใจ อยากจะช่วยรักษา หรือเจ้าไม่คิดอยากจะมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกแล้ว”

“อุกัว เลียมารยาท” เสียงทุ้มเอ่ยปรามอย่างตำหนิ

“ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่ามันคือยารักษา มิใช่...ยาพิษ”

คำถามนี้ดึงดูดให้ดวงตาเรียวก้มลงจับจ้องขวดยาในมือตนเอง ความหวาดระแวงของหญิงสาวผู้นั้นนับว่าเป็นสิ่งที่เกินความคาดหมาย ทั้งๆ ที่นางเป็นผู้ใช้สูงแต่กลับมีสติมากพอที่จะระวังภัย คาดว่าคงพบเจอเรื่องราวบางอย่างที่ไม่ธรรมดามาเป็นแน่

ความสนใจในตัวหญิงสาวเพิ่มขึ้นจนทำให้เขากวาดตามองสำรวจนางดูอีกครั้ง สายฝนทางด้านนอกเริ่มซาลงแล้ว เมฆฝนมืดครึ้มสลายตัว แสงแดดลอดผ่านลงมายังวัดร้าง ช่วยเผยให้เห็นทัศนียภาพรอบกายเด่นชัดขึ้นอีกหลายส่วน ครั้นร่างสูงโปร่งได้พิจารณาใบหน้าคมสวยผิวสองสีดูใกล้ๆ ก็รู้สึกคุ้นตาราวกับ

เคยเห็นจากที่ไหนสักแห่งหนึ่งมาก่อน

ใช่แล้ว...ย่อมต้องจำได้ ในเมื่อภาพวาดของนางติดอยู่บนป้ายประกาศ
จับเสียหัวเมือง

“เฮยขงเซว?” ชายหนุ่มเรียกชื่อเป็นเชิงถาม ทั้งที่แท้จริงมั่นใจมากกว่า
ทำส่วนว่าย่อมต้องเป็นนางโจรที่ถูกล่าค่าหัว

ดวงตาคมลึกลับตาลเตงของสาววี้เข้มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด แต่ก็แสรังทำ
เป็นไม่รู้เรื่อง “มันคืออะไรหรือ มีแต่คนชอบทักว่าข้าหน้าเหมือน จนข้าต้องมา
ช่วยจึงโดนตามล่าอยู่เช่นนี้”

ผู้ฟังยกยืมบางหวังปลอมประโลม “ถ้าเช่นนั้นแม่นางไม่ต้องกังวล” เขา
พลิกข้อมือเพื่อให้หลุดออกจากการถูกจับกุม จากนั้นก็หยิบเศษผ้าสะอาด
ออกมาซับโลหิตที่ไหลออกมาจากศีรษะจนประอะเปื้อนใบหน้าคมสวย แต่มีทันไร
การกระทำของผู้หวังดีก็ต้องชะงักกึก เมื่อวัตถุเย็นๆ ถูกยกขึ้นจ่อที่ลำคอ

“ถอยไป!” นางเค้นเสียงในลำคอคล้ายกับสัตว์บาดเจ็บที่พยายามขู่ฟ่อ

ชายหนุ่มพินิจแล้วแอบคิดว่านางน่าจะมีฉายาเป็นงูมากกว่านกยูง
“แม่นางวางใจเถิด ข้าก็เป็นโจรเหมือนกับเจ้า”

แน่นอนว่าผู้ฟังไม่เชื่อ และก็ต้องส่ายหน้าเมื่อภาพเบื้องหน้าเริ่มพร่า
เลือน การกระทำของนางเปิดช่องโหว่ให้บุรุษแปลกหน้าลงมืออย่างรวดเร็ว

สันมือใหญ่พาดเข้าที่มีดสั้นเกาะสลักจนมันตกลงบนพื้น โจรสาวมึนงง
ลึบสนอยู่ไม่นานก็ต้องกัดริมฝีปากพร้อมกับทำหน้าเบ้ออย่างเจ็บปวด ของเหลว
ที่ราดลงบนแผลสร้างคามแสบร้อนให้ศีรษะเป็นอย่างมาก มีหน้าซำยังตามมา
ด้วยผงยาสมานแผลซึ่งผู้ลงมือรักษาไม่ได้เบามือเลยแม้แต่น้อย

‘เออ...มือหนักแบบนี้ไม่แน่ว่าบุรุษสมควรตายผู้นี้อาจเป็นโจรได้เหมือน
กัน’ คนเจ็บสบถในใจขณะที่กัดฟันกรอด

เสียงนุ่นทุ่มเอ่ยปากชมพลางหัวเราะในลำคอ ผิดกับหญิงสาวที่มองเขา
ตาขวาง ทันทีที่เขาใช้ผ้าพันรอบศีรษะเสร็จ ทั้งสองก็สบตากันอีกครั้ง

“การเป็นโจรแล้วซื่อตรงถือเป็นเรื่องปกติ แต่สำหรับแม่นาง...ข้าว่ามัน

เกินขอบเขตที่ควรจระแวงมากเกินไปหน่อย” น้ำเสียงของเขาเรียบเรื่อย ไม่เปลี่ยน ไรซึ่งความกดดันใดๆ ทั้งปวง “พอบอกได้ไหมว่าไยจึงเป็นเช่นนั้น”

เสาววิเลือกที่จะไม่ตอบ ความปวดหนึบจากยาปลุกสติสัมปชัญญะ คืบมาจนหมด คว้ามัดสั้นที่ตกลงบนพื้นก่อนจะพาตัวเองไปซุกตัวอยู่เสาดันที่ ใกล้ที่สุด ทว่าอีกฝ่ายก็ไมยอมรามือง่ายๆ

“แม่นางไม่กลัวหรือว่ายาที่ข้าใส่ให้จะมีพิษ”

“เจ้า!” ครานี้ร่างระหงหันมาถึสังเกตมองเขาอย่างเดือดดาล ทว่าร่างกาย ที่หนาวสั่นทำให้เจ้าตัวไอเสียงดัง จึงพยายามขดกายเข้าหากันมากยิ่งขึ้นเพื่อ เพิ่มไอร้อน นางอ่อนแรงทั้งกาย เหนื่อยล้าทั้งใจ...หากก้าวพลาดเพียงคราเดียว นั้นหมายถึงชีวิต

อุกัมองความตื้อแพ่งของหญิงสาวอย่างจนปัญญา แต่ก็ต้องตกใจเมื่อ เห็นสิ่งไม่คาดฝัน ลูกพีปลดเลื้อยคลุ้มลีลามทำตัวนอกออก ก่อนจะตรงเข้าไป คลุมให้แก่ร่างระหงที่มองพวกเขาอย่างหวาดระแวงไม่เสื่อมคลาย

“เจ้าต้องการอะไร” เสียงของนางแผ่วเบาราวกับเสียงกระซิบ

“ไม่ได้ต้องการอะไร ข้าเพียงแค่สงสัย” คำตอบแสนเรียบง่ายประกอบ กับความอบอุ่นจากเลื้อยคลุ้มตัวโค้งส่งผลให้ใบหน้าสวยคมผ่อนคลายลง เล็กน้อย ยาที่เขาทำแผลบนศีรษะคงไม่ใช่ยาพิษ มิเช่นนั้นคงจะออกฤทธิ์และ ม่านางไปแล้ว

เขาอาจจะเป็นคนดีที่เพิกฏผ่านมาจริงๆ หรือไม่ก็อาจจะต้องการซื้อใจ เพื่อลอบไปรับรางวัลในภายหลัง แต่นางก็ปวดหัวเกินกว่าจะมาคิดหาคำตอบ ขอเพียงแค่เขาไปให้พ้นๆ แล้วปล่อยให้นางนอนพักผ่อนก็พอ

“หากข้าพูด เจ้าจะยอมไปใช้หรือไม่” นางถามเพื่อความแน่ใจ

“ได้ หากแม่นางพูด ข้าจะไป”

นางไม่ยอมติดค้างเขา หากการไขข้อข้องใจนี้จะทำให้ไม่ต้องพบกันอีก ก็ควรจะพูดให้มันจบๆ ไป “ข้าเชื่อว่าทุกสิ่งที่ข้ากำลังเผชิญอยู่ล้วนจอมปลอม ดูจกพามาซึ่งไม่ใช่สิ่งที่โชคชะตากำหนดมาให้ข้า ดังนั้น...”

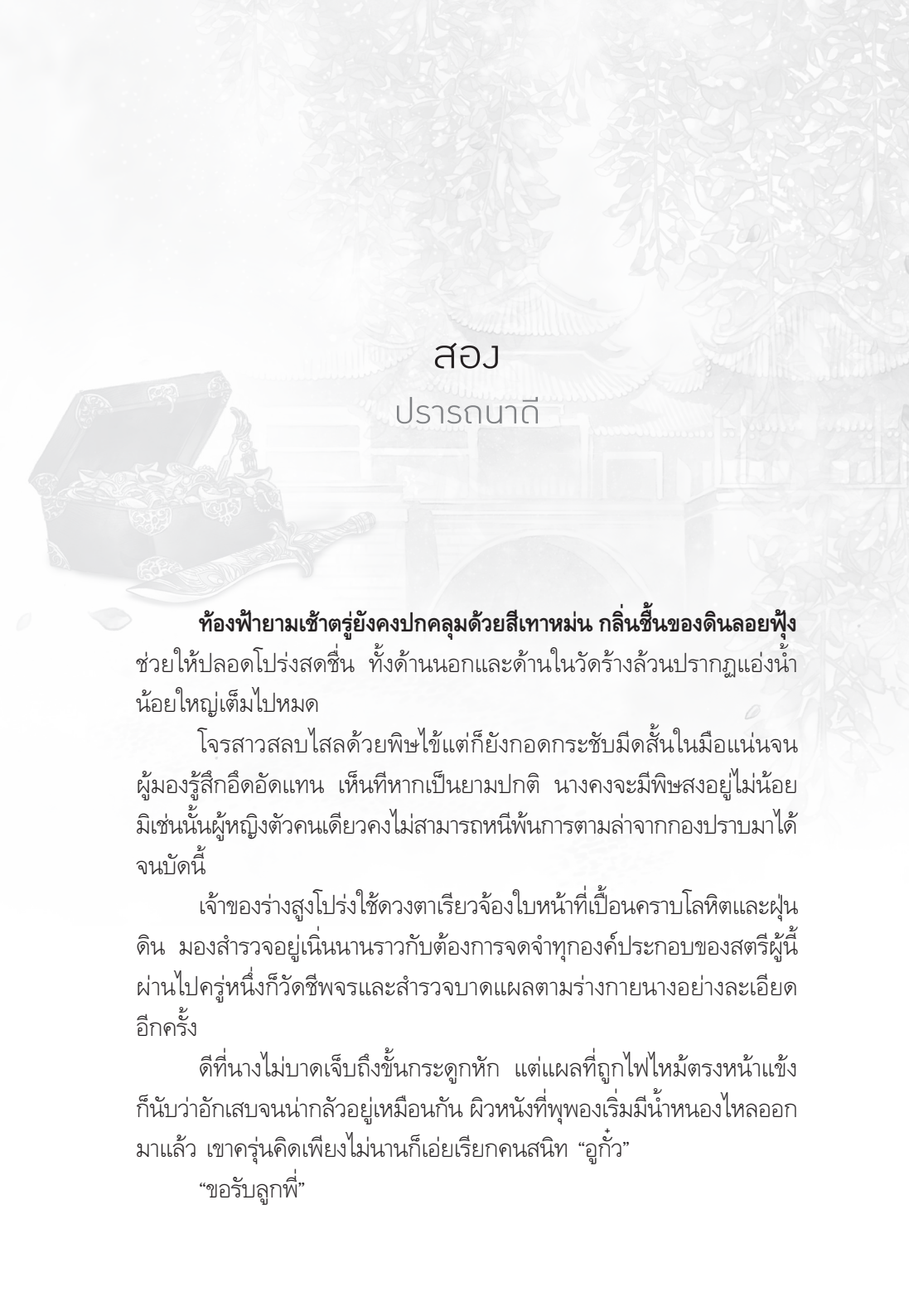
“ดังนั้น?”

มือเรียวข้างขวาของคนเจ็บเอื้อมมาสัมผัสบริเวณสะบักหลังข้างซ้ายอย่างช้าๆ “ข้าจึงต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้มีชีวิตรอด” นางเอ๋ยพลางขยุ้มผ้าเนื้อหยาบ “จนกว่าข้าจะกลับคืนสู่โลกแห่งความเป็นจริงได้อีกครั้ง” น้ำเสียงของผู้กล่าวเจือไปด้วยอารมณ์อันหลากหลาย ทว่าน่าแปลกนักที่มันไม่มีความสับสนเจืออยู่แม้สักนิด

จิตใจของนางโจรผู้นี้ยังลึกเกินกว่าจะเข้าถึงได้ทั้งหมด ข้างหน้าฉนวนและนำค้นหา ความรู้สึกเช่นนั้นนั้นก็ยิ่งทำให้เลือดในกายของเขาร้อนขึ้น สัญชาตญาณกระตุ้นให้ความอยากเอาชนะเพิ่มพูนตามลำดับ

“เจ้าชื่ออะไร” เสียงอ่อนล้าของหญิงสาวทำลายความเงิบอันแสนสิ้นชายหนุ่มซึ่งครุ่นคิดบางสิ่งอยู่ในใจพลันได้สติ เอ่ยตอบอย่างเป็นธรรมชาติ

“ผู้อื่นต่างเรียกข้าว่า ‘จอมโจรวิญญูชน’ ”

สอง ปราณนาถิ

ห้องฟ้ายามเช้าตรู่ยังคงปกคลุมด้วยสีเทาหม่น กลิ่นชื้นของดินลอยฟุ้งช่วยให้ปลอดภัยยิ่งขึ้น ทั้งด้านนอกและด้านในวัดร้างล้วนปรากฏแอ่งน้ำน้อยใหญ่เต็มไปหมด

โจรสาวสลบไสลด้วยพิษไข้แต่ก็ยังกอดกระชับมิดสันในมือแน่นจนผู้มองรู้สึกอึดอัดแทน เห็นที่หากเป็นยามปกติ นางคงจะมีพิษสงอยู่ไม่น้อย มิเช่นนั้นผู้หญิงตัวคนเดียวคงไม่สามารถหนีพ้นการตามล่าจากกองปราบมาได้จนบัดนี้

เจ้าของร่างสูงโปร่งใช้ดวงตาเรียวจ้องใบหน้าที่เปื้อนคราบโลหิตและฝุ่นดิน มองสำรวจอยู่เนิ่นนานราวกับต้องการจดจำทุกองค์ประกอบของสตรีผู้นี้ผ่านไปครู่หนึ่งก็วัดชีพจรและสำรวจบาดแผลตามร่างกายนางอย่างละเอียดอีกครั้ง

ดีที่นางไม่บาดเจ็บถึงขั้นกระดูกหัก แต่แผลที่ถูกไฟไหม้ตรงหน้าแข้งก็น่าจะอักเสบจนน่ากลัวอยู่เหมือนกัน ผิวหนังที่พุพองเริ่มมีน้ำหนองไหลออกมาแล้ว เขาคงนึกเพียงไม่นานก็เอ่ยเรียกคนสนิท “อุ๊แก้ว”

“ขอรับลูกพี่”

“คบเพลิง”

สีหน้าของเด็กหนุ่มปรากฏความฉงน ทว่าก็ไม่กล้าขัดคำสั่ง เขาเดินหาอยู่ไม่นานก็พบว่าคบเพลิงถูกโยนไปกองอยู่บนพื้นใกล้กับประตูทางเข้า จึงนำกลับมายื่นให้อีกฝ่ายอย่างนอบน้อม ชายหนุ่มใช้นิ้วจุ่มเศษขี้เถ้าจากคบเพลิง แล้วเขียนบางสิ่งลงบนเศษผ้าที่เหลืออยู่ในมือ เสร็จแล้วจึงมอบให้อู๋กั๋ว

“เมื่อเจ้าออกจากวัดแล้วให้ไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ เดินไปอีกยี่สิบก้าวจะพบม้า จากนั้นให้มุ่งหน้าไปทางทิศใต้อีกสามสิบสี่จะพบหมู่บ้านเล็กๆ จงไปซื้อยาที่นั่นตามที่ข้าเขียนในเศษผ้านี้มาให้ครบแล้วรีบกลับ”

“ยะ...ยา?” เด็กหนุ่มทวนคำเสียงสูง จากนั้นก็เบิกตาโพลงพร้อมกับเบนสายตาไปยังร่างที่หลับสนิท ต่อให้เข้าใจมาตลอดว่าลูกพี่เป็นคนจิตใจดีมีเมตตา แต่ถึงขั้นที่ต้องเดินทางไกลไปซื้อโอสถมาให้ ไม่เกินไปหน่อยหรือ

“นางบาดเจ็บหนักมาก ยาที่ข้ามีไม่มากพอ”

“แต่ลูกพี่ นางคือจอมโจรหญิงดำที่ก่อคดีปล้นทรัพย์มาตั้งมากมาย เราจำเป็นต้องทำ...”

“อู๋กั๋ว” มีหรือที่เขาจะไม่รู้ว่านางทำเรื่องผิดมาอย่างน้อยเพียงใด แต่ในใจของเขากลับยืนยันอย่างหนักแน่นว่าไม่อาจปล่อยให้นางตายได้...เขามองเห็นอดีตของตนในดวงตาของเฮยซงเซว่

ภาพโลหิตที่เประอะเปื้อนอาภรณ์และหลังรินลงบนพื้นเหมือนกับคำคินนั้น...ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่อาจทนเห็นสตรีใดมาตายต่อหน้าได้อีกเป็นครั้งที่สอง

“หากเราไม่รักษา นางอาจตายได้” เสียงที่ปกติมักจะสุขุมแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย “อู๋กั๋ว...”

อุณหภูมิรอบกายลดลงอย่างรวดเร็ว เด็กหนุ่มไม่รอช้ารีบกำหน้ารับคำสั่ง แล้ววิ่งจากไปทันที

จอมโจรวิญญูชนมองตามกระทั้งเด็กหนุ่มลับจากสายตาก็ลอบถอนหายใจ หลายวันมานี้เขามีเรื่องให้คิดและลงมือทำไม่หยุดหย่อน ประกอบกับ

เมื่อคืนมิได้นอนเลยทั้งคืนเพื่อเฝ้าใช้ อารมณ์จึงไม่ค่อยมั่นคงเท่าไรนัก

เห็นที่เมื่อครูคงทำให้รู้สึกกังวลใจเกินไป แต่ก็ถือเป็นเรื่องดี เพราะไม่จำเป็นต้องเอ่ยปากอธิบายให้เสียเวลา

วิทนน้อยใหญ่ส่งเสียงขับร้องอย่างแข็งขัน เขาครุ่นคิดพลางเป็นสายตา กลับมายังเสาอีกครา ถ้าได้สตรีผู้นี้มาทำงานให้เขาคงดี แต่คนเช่นนั้นคงไม่เหมาะที่จะถือเรื่องบุญคุณมาอ้างเอาได้

‘แต่จะใช้วิธีใดดีเล่า...’ ผู้คิดกวาดตาไปรอบๆ วัดร้างอย่างสำรวจ ท้นไถ้นั่นเองก็สะดุดเข้ากับคามผิดปกติบางอย่าง รอยยิ้มบางเบาผุดขึ้นบน มุมปากโดยไม่รู้ตัว

“ท่านหัวหน้า มีชาวบ้านแจ้งเบาะแสมว่านางหลบหนีมาทางนี้”

“นางบาดเจ็บอยู่ คงไปไม่ได้ไกล พวกเจ้าไปทางนั้น ส่วนข้าจะไปตรวจดูในวัด”

“ขอรับ”

บทสนทนาที่ดั่งขึ้นจากด้านนอกส่งผลให้ชายหนุ่มหันมองอย่างตื่นตัว คาดว่าผู้ที่ตามล่าเหยฆงเขวคงกัดไม่ปล่อย ไม่รู้เหมือนกันว่านางไปทำเรื่องอันใดเอาไว้

บัดนี้อุกัก็ไม่มีอยู่ หากเขาพานางหนีไปคงมีหวังคลาดกัน มิหนำซ้ำ สภาพของนางก็อ่อนแอเกินไป

เสียงฝีเท้าที่วิ่งกรูกันเข้ามาตอกย้ำว่าเวลาของพวกเขาเหลือน้อยลงทุกที คิวเรียขมวดมุ่น ก่อนที่เจ้าตัวจะเบิกตากว้างเมื่อมือเรียขของใครบางคนหลุด ใ้ร่างของเขาล้มลงไป

“มะ...แม่นาง” ชายหนุ่มกระซิบเรียกอีกฝ่ายด้วยความตกใจเมื่อสบตา เข้ากับนัยน์ตาเรียขมสีน้ำตาลแดง ระยะห่างระหว่างใบหน้าทั้งสองห่างกันเพียง เส้นยาแดง

“เอามีตกริดหน้าข้าเสีย”

ผู้ฟังเบิกตาโพลงอย่างตกตะลึง นี่นางยังสติดีอยู่หรือไม่ “เจ้า...อยาก

ให้ข้าทำลายไหม?”

ชายหนุ่มกระซิบถามอย่างไม่อยากเชื่อหู ก่อนที่นางจะยัดเยียดมิดสัน เล่มเล็กใส่มือเขาโดยปราศจากความลังเล

“รีบลงมือเร็วเข้า!”

น้ำเสียงของเสาวรีจริงจังเป็นอย่างยิ่ง นางไม่มีเรี่ยวแรงมากพอที่จะต่อสู้กับคนเหล่านั้น แม้แต่จะลงมือกรีดหน้าตนเองก็ยังไม่ไหว

หากทำให้พวกมันจดจำใบหน้าของนางไม่ได้ ก็จะช่วยสลัดพวกมันให้ออกไปพ้นทาง

“เหลวไหล” เขาเค้นเสียงลอดไฝกับความบ้าคลั่งของนาง มีสตรีหน้าไหนบ้างที่อยากเสียโฉม ใจนางแข็งเกร่งพอที่จะแบกรับความอับยศนั้นไปชั่วชีวิตเดียวหรือ

เสียงฝีเท้าย่างกรายเข้ามาใกล้ขึ้น

“รีบลงมือเร็วเข้า มิเช่นนั้นก็ไล่หัวไปให้พ้น!”

ร่างสูงโปร่งเห็นนางเริ่มขึ้นเสียงก็กั๊กฟัน “แม่นาง คงต้องขอล่วงเกินแล้ว” กล่าวจบก็ใช้นิ้วจี้จุดสลับที่ตัวนางโดยที่อีกฝ่ายไม่ทันได้ตั้งตัว

เสาวรีสลับสไล่อีกครั้ง จอมโจรวิญญูชนขยับกายออกห่าง ก่อนดิ่งมิดสันแกะสลักแฉวงหางนกยูงขึ้นมาเพื่อใช้เป็นอาวุธต่อสู้กับกลุ่มคนที่ใกล้เข้ามา นึกไม่ถึงว่าด้านนอกจะมีเสียงร้องของม้าดังขัดจังหวะขึ้นมาพอดี

“ใครก็ได้ช่วยด้วย! สตรีผู้นั้นชิงม้าของข้าไป”

กลุ่มชายฉกรรจ์ที่ย่ำเดินอยู่ในวัดร้างหยุดชะงัก ก่อนจะพากันวิ่งกรูออกไปด้านนอกอย่างพร้อมเพรียง

“สตรีที่เจ้าว่าเป็นเช่นไร”

“มีบาดแผลตามตัว สวมชุดสีทึม ข้ามองเห็นใบหน้าไม่ชัด แต่นางมีผิวสองสี นางโผล่ออกมาจากชายป่าแล้วถีบข้าลงจากม้า” เสียงแหบแห้งที่เพ็งแตกเนื้อหนุ่มดังแว่วเข้ามาถึงภายในเขตรกร้างด้านใน ชายหนุ่มผ่นลมหายใจออกด้วยสีหน้าที่ผ่นคลาย นับว่าโชคยังเข้าข้างที่อุกัวย้อนกลับเข้ามาพอดี

“นางไปทางไหน”

“ทางนั้น พวกเจ้าเป็นใครกัน มาช้า...”

“ตามไปเร็วเข้า!” ชายจกรจรจรัสแห่งนาหลายสิบชีวิตฟังจบแล้วก็เร่งฝีเท้าจากไปอย่างรีบร้อน ไม่คิดระแคะระคายคำกล่าวของเด็กหนุ่มซึ่งเร่งรุดเข้ามายังวัดร้างอีกต่อไป

“ลูกพี่ เป็นอย่างไร ฝีมือการตบตาของข้า เหนือชั้นดีหรือไม่”

“อู๋กั๋ว เจ้าทำได้ดี” ชายหนุ่มกล่าวชมเชยด้วยใจจริง ก่อนจะลอบถอนหายใจอย่างโล่งอก ตัวเขามิได้ใช้กำลังมากอะไรแต่กลับรู้สึกเหนื่อยถึงเพียงนี้สตรีผู้นี้ช่างใจกล้ำบั๋นเหลือเกิน นางทำเกินไปจริงๆ “แล้วเหตุใดเจ้าจึงย้อนกลับมา”

“คือข้า...” อีกฝ่ายยกมือขึ้นเกาศีรษะอย่างเคอะเขิน “เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าไม่มีเงินติดตัว จึงย้อนกลับมาเอาที่ท่าน”

จากเดิมที่ผู้เป็นลูกพี่คิดว่าเด็กหนุ่มอาจมีलगสังหรณ์ หรือไหวพริบดีขึ้นมาบ้าง แต่สุดท้ายกลับเป็นว่านั่นคือโชคช่วยก็เท่านั้น

“แต่เราเสียม้าไปสองตัว เจ้าจะอย่างไร”

“เอ่อ...เรื่องนี้...”

“บางที่ข้าก็รู้สึกผิดต่อมารดาเจ้า”

อู๋กั๋วเอียงคอมองอย่างไม่เข้าใจ “ทำไมหรือลูกพี่”

สุดท้ายจอมโจรวิญญูชนก็เลือกที่จะไม่บอก ปล่อยให้เด็กหนุ่มจมกับความสงสัยอยู่เช่นนั้น

พายุฝนที่พัดผ่านส่งผลให้ฝนตกกะปริบกะปรอยต่อเนื่องกันยาวนาน หยาดน้ำหยดแล้วหยดเล่ารินไหลจากหลังคาหลังสูงพื้น เกิดเสียงดังตึงๆ เป็นจังหวะสม่ำเสมอ เรียงร้อยเป็นทำนองซบกล่อมผู้หลับใหลให้ดำดิ่งเข้าสู่ห้วงนิทราลึกยิ่งขึ้น

“อวีเออร์...แม่บอกแล้วให้หมว่าอย่าออกไปเล่นน้ำฝนข้างนอก”

เสียงหนุ่มที่เจือแววดำหนิของสตรีผู้หนึ่งราวกับดังมาจากที่ไกลแสนไกล
ร่างที่สลบไสลเริ่มขยับตัวเล็กน้อย ทว่าดวงตาทั้งสองกลับหนักอึ้งจนไม่อาจลืม
ขึ้นมาได้

“ดูสิ ทั้งเจ้าและน้องใช้ชิ้นกันทั้งคู่เลยเห็นไหม แล้วข้าจะไปอธิบายให้
ท่านอาทิกับท่านน้ำของเจ้าฟังเช่นไรดี”

ครานี้เป็นเสียงเดิม แต่ให้ความรู้สึกอบอุ่นมากยิ่งขึ้น ทว่าสิ่งที่สัมผัส
ได้กลับเป็นความหนาวเหน็บที่แทรกซึมจากแผ่นหลัง ลามไปจนถึงปลายนิ้ว

“อย่าดี้อลิวีเออร์...”

เหงื่อไหลซึมเข้าสู่บาดแผลตามร่างกายจนแสบร้อน ร่างระหงแทบ
คลุ้มคลั่ง ความทรมานยังคงดำเนินต่อไปเรื่อยๆ อย่างไม่มีท่าทีว่าจะหมดสิ้น
เนิ่นนานนัก...เนิ่นนานนัก

นกยูงสาวพยายามเอื้อมมือออกไป ในใจเกิดความรู้สึกโหยหาอย่างแสน
สาหัส แม้ความทรงจำจะมาเพียงแค่เสียงโดยปราศจากภาพ แต่สัญชาตญาณ
กลับร้องบอกอย่างชัดเจนว่าสตรีผู้นั้นคือ...

“ท่านแม่” เสียงนางแหบแห้งเบาหวิวราวกับเสียงน้ำค้างหยด ความเจ็บปวด
และอ้ำว้างสะท้อนกึกก้องอยู่ในโสตประสาท ก่อนที่เพนตาจะขยับถืเมื่อ
หญิงสาวพินคินสู่โลกแห่งความเป็นจริงอีกครั้ง

ผู้บาดเจ็บลืมตาขึ้นอย่างเชื่องช้า ใช้เวลานานพอสมควรในการปรับ
สายตาให้คุ้นชินกับแสงสว่างที่สาดเข้ามา ภาพเบื้องหน้ายังคงเป็นวัดร้าง
ปลอดผู้คน นางจึงตระหนักได้ว่าเมื่อครู่เป็นเพียงแค่ฝันตื่นหนึ่งเท่านั้น

อดีตและปัจจุบันล้วนถูกเชื่อมโยงเกี่ยวพันด้วยสายฝน ช่างสะท้อน
อารมณ์ ตอกย้ำความจริงว่านางยังคงอยู่อย่างโดดเดี่ยวเหมือนเคย

เจ้าของร่างระหงไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนเองสลบไปนานเพียงใด แต่กำลังวังชา
เริ่มกลับมาผิตจากที่คาดการณไว้

นางยกมือขึ้นสยผมยาวที่ปรกหน้าออก จึงสัมผัสกับผ้าเนื้อหยาบที่คาด
อยู่รอบศีรษะ และเห็นว่าที่ข้อมือมีผ้าพันแผลสีขาวพันทบอยู่ ความประหลาด

ใจวาบผ่านดวงตาคม ด้วยเหตุนี้จึงก้มหน้าลงสำรวจตามร่างกาย พบว่าแผลที่ถูกเพลิงไหม้ตรงหน้าแข้งมีผ้าพันอยู่ในลักษณะเดียวกัน รอยฟกช้ำและแผลถลอกตามข้อศอก ข้อเท้า และหัวเข่า ล้วนได้รับการทายาจนทิ้งกลิ่นขมไว้ที่ปลายจมูก

“จอมโจรวิญญูชน...” นางพืมำมือที่หลงเหลืออยู่ในความทรงจำอย่างครุ่นคิด ภาพความทรงจำพราวแวบแทบจดจำไม่ได้

ใช่แล้ว...เขาจับจุดให้นางสลับ

เสาววีหรืตาลง นอกจากเขาจะไม่พาตัวนางไปส่งให้ทางการเพื่อรับเงินรางวัลแล้ว ยังมีความรู้ทางด้านการรักษา ประพฤติตนช่างไม่เหมือนโจรจนน่าสงสัย สีหน้าท่าทางก็ดูมิใช่สามัญ คาดว่าความเป็นมาคงไม่ธรรมดา

นางมองซ้ายแลขวา เฟ่งสมาธิเพื่อดูว่ารอบข้างมีกลิ่นอายของผู้ใดอยู่หรือไม่ ครั้นไม่พบเห็นความเคลื่อนไหวใดๆ ก็ลอบถอนหายใจ พอร่างกายเริ่มฟื้นฟู กระเพาะก็เริ่มทำงาน เสียงท้องร้องโครกครากจึงดังตามมาติดๆ

ยามนี้กำลังภายในของนางฟื้นฟูมาได้สี่ในสิบส่วนแล้ว แม้จะถือว่าน้อย แต่ก็พอเอาตัวรอดได้ในระดับหนึ่ง อดีตที่ผ่านมาสอนให้รู้ว่านางไม่ควรจะอยู่ที่ใดนานเกินไป ดังนั้นถ้าไปไหว นางก็ควรออกเดินทางต่อ

เจ้าของร่างระหังผุดลุกขึ้น กองหญ้าแห้งที่ผู้อื่นหามาให้รองนอนเพื่อไม่ให้ผิวหนังสัมผัสความชื้นเย็นของพื้นโดยตรง เลื้อยคลุมตัวยวสักรมท่าหลุดออกจากร่างทว่าเจ้าตัวก็ไม่คิดจะใส่ใจ ใช้วิชาตัวเบาพุ่งตัวขึ้นไปบนคานสูง แต่แล้วหน้าก็พลันเปลี่ยนสีเมื่อเห็นเศษผ้าที่มีหินทับวางทิ้งไว้แทนห่อผ้าของตน

‘เงินเหล่านี้เจ้าย่อมได้มาอย่างไม่ถูกต้อง ข้าจะรับผิดชอบนำมันไปคืนให้เอง

จอมโจรวิญญูชน’

มือเรียกว้าเศษผ้าชิ้นนั้นมาฉีกทิ้งเพื่อระบายโทสะ คิดแล้วเชื่อว่าบุรุษผู้นั้นไม่น่าจะใช้คนดีจนถึงขั้นช่วยเหลือนางโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน เขาถึงขั้นไปสรรหาและผ้าพันแผลให้นางเสร็จสรรพเพื่อซื้อใจ จากนั้นก็ค่อยขโมยทรัพย์สินของนางไปทั้งหมด

น่าตาย...น่าฆ่าเสียให้ตายนัก

เสาวีร์หน้าดำคล้ำ ก่นดาสาปแช่งอยู่ในใจ หากได้พบอีกครั้งนางย่อมต้องแก้แค้นเจ้าวิญญูชนจอมปลอมผู้นั้นให้สาสม

การเดินป่าไม่ให้หลงเป็นเรื่องยาก ด้วยเหตุนี้หญิงสาวจึงต้องหมั่นทำ
สัญลักษณ์ไว้ตามทาง และปีนขึ้นต้นไม้เพื่อสำรวจเส้นทางเป็นครั้งคราว

นับว่านางยังโชคดีที่เจ้าโจรหน้าเหี้ยมสมควรตายผู้นั้นไม่ได้ซิงมีดสั้นไปด้วย อย่างน้อยนางก็มีอาวุธไว้ป้องกันตัว และถือไว้ใช้ประโยชน์ได้บ้าง ยามเด็กนางเคยถูกล่อลวงทิ้งไว้ในป่ากับดักหยางเพื่อฝึกฝนเอาตัวรอด ดังนั้นการเดินป่าคราวนี้จึงไม่ใช่เรื่องยากเย็นอันใด

โจรสาวครุ่นคิดมาถึงจุดนี้ก็หยุดฝีเท้า ครั้นเงยหูฟังให้ตึกก็ได้ยินเสียงน้ำตกว่าไมใกล้ไมไกลคงมีแม่น้ำหรือน้ำตก

นางโยนเปลือกกล้วยในมือทิ้งอย่างไม่ใยดี ร่างในเสื้อสิกรมทำตัวโคร่งซึ่งสวมแทนอาภรณ์ที่เปื้อนเลือดเดินทางมาจนสิ้นสุดลงที่ตีนผา ภาพของน้ำตกเบื้องหน้างดงามดั่งฝัน ความเย็นชื้นที่สัมผัสกับผิวเหนอะร้อนช่วยเพิ่มความสดชื่นผ่อนคลายเป็นครั้งแรกในรอบหลายวันที่ผ่าน

คนกระหายความสะอาดรดหน้าเข้าไปใกล้พร้อมกับวกน้ำขึ้นมาดื่มดับกระหาย พอมองซ้ายและขวาไม่เห็นใครก็จัดการปลดเปลื้องเสื้อผ้าแล้วกระโดดลงไปในธารน้ำอย่างรวดเร็ว

ซ่า!

น้ำในลำธารที่แตกกระเซ็นสร้างระลอกคลื่นเรียงซ้อนกันเป็นวง เสาวีร์บรรจงปลดผ้าพันแผลที่ศีรษะ แขน และขาออก แม้จะรู้สึกตึงแผลและยังแสบ

อยู่บ้าง แต่ก็ไม่มาก ดูท่าทางคงจะสลบไปไม่น้อยกว่าสามวัน

ดวงตาสีน้ำตาลแดงมองภาพสะท้อนของตนเองบนผิวน้ำ ก่อนจะมองไปยังแผลต่างๆ แผลตาเหม่อลอยขึ้นมาชั่วขณะหนึ่ง คาดว่าพอแผลหายดีคงจะทิ้งรอยแผลเป็น โดยเฉพาะรอยไหม้ตรงหน้าแข้งข้างขวา

นางลงทรวงเพลิงรังโจรก่อนที่จะหลบหนีออกมา ในเมื่อพลาดพลั้งบาดเจ็บมาเพราะการตัดสินใจของตนเองก็มีแต่ต้องยอมรับ

ด้วยเหตุนี้บาดแผลเหล่านี้จึงหาได้ทรมานใจเจ้าตัว ยามนี้นางใกล้เลยวัยออกเรือนเต็มที เรื่องแต่งงานหรือการมีครอบครัวไม่เคยผ่านเข้ามาแม้เลี้ยวความคิด ดังนั้นเรื่องรอยแผลพวกนี้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่นางควรเก็บเอามาใส่ใจ

เจ้าของร่างระหังคำพูดดำว่ายอยู่ริมน้ำตก ผิวงองสีอาบย้อมแสงแดด ดูโดดเด่นท่ามกลางแสงสะท้อนบนผิวน้ำที่เปล่งประกาย ปานแดงรูปนกยูง รำแพนบนสะบักหลังข้างซ้ายขยับตามกล้ามเนื้อบนแผ่นหลังเนียนประหนึ่งมีชีวิต เรือนผมสีดำขลับที่แต่เดิมฟูฟ่องกระเซอะกระเซิงแนบลู่เข้ากับใบหน้าและเรือนร่างโค้งเว้าอันแข็งแรง ยามได้เห็นนางจากไกลๆ ช่างให้ความรู้สึกลึกลับ มีเสน่ห์เหนือคำบรรยาย

หญิงสาวชุดญี่ปุ่นไปตามเรือนร่าง เสียงดังจากน้ำตกทางด้านหลังปกปิดการเคลื่อนไหวของแม่นกยูงสาว ขณะเดียวกันก็ปิดกั้นการมีตัวตนของใครบางคนไว้อย่างมิดชิด จนกระทั่ง...

“นั่นใคร!” นางตะโกนดังก้องพร้อมกับตัวหันไปยังทิศทางที่เกิดเสียงเสียดสีของพุ่มไม้ มือเรียวยกขึ้นมาปิดเรือนร่างพร้อมกับซ่อนตัวลงในน้ำ จนมิดคอ ใบหน้าสวยคมดำคล้ำจนแทบเปลี่ยนเป็นสีเขียว

ต่อให้อีกฝ่ายเสียบ ทว่านกยูงสาวก็รับรู้ถึงสายตาคู่หนึ่งที่ยังคงจับจ้องตนไม่เลิกรา

‘ประเสริฐ’ โจรสาวกัดฟันกรอด อยากจะไปควักลูกตาคนถ้ามองเสียให้รู้แล้วรู้รอด ครั้นเหลือบไปยังกองเสื้อผ้ากับมีดสั้นที่วางอยู่ไม่ไกลก็มีเสียงเข้มเรียบๆ ดังชัดจิ้งหะขี้

“ต้องขออภัยแม่นาง ข้ามิได้มีเจตนาจะแอบดู”

ผู้ฟังหันขวับไปยังทิศทางดังกล่าว พบว่ามีร่างใหญ่กำย่นหันหลังอยู่บนกิ่งไม้ใหญ่ ห่างจากน้ำตกไปพอสมควร เรือนผมสั้นประปราย จุดที่สังเกตเห็นชัดถึงการเปลือยกายท่อนบนอวดรอยสักตั้งแต่หัวไหล่ลากผ่านแผ่นหลังไปถึงเอว น้ำเสียงดูเมามายคล้ายละเมอส่งตรงมาที่นางราวกับพูดคุยอยู่ต่อหน้า คาดว่ากำลังภายในคงสูงส่งพอสมควร

แวบแรกนางคิดว่าอาจจะเจอจอมโจรหน้าเหมือนผู้นั้น ต่อมาจึงมั่นใจว่ามีใช่ แม้คราที่พบกันจะเป็นช่วงที่สติของนางยังไม่ชัดแจ้ง แต่นางก็จำได้ว่าอีกฝ่ายมีเรือนผมยาวและมีรูปร่างที่บางกว่า

ผิวน้ำเหมือนตัวเก่าจากไป ผิวน้ำหน้าใหม่ก็โผล่มา

“คำแก้ตัวฟังไม่ขึ้น” โจรสาวเค้นหัวเราะเสียงเย็นเยือก “หากเจ้ารู้สึกผิดจริงๆ ก็จงทิ้งของมีค่าทั้งหมดแล้วไสหัวไปเสีย”

บุรุษผู้นั้นยืนอยู่บนต้นไม้แทบไม่ยอมเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน เพียงไม่นานความประหลาดใจในทีแรกก็แปรเปลี่ยนเป็นความขบขัน นางอยากให้เขาตื้อใช้ค่าเสียหายด้วยเงินทอง แต่เขาเองก็ไม่มีอะไรติดตัวมาเลยเช่นกัน “ข้าไม่มีเงินหรอก” เขากล่าวเสียงเอื่อยเอื่อย ยังคงยืนหันหลังอยู่เช่นนั้น “แม่นาง ปานนกยูงบนหลังเจ้าเป็นของจริงหรือ”

ร่างระหงที่กำลังแหวกว่ายในน้ำอารมณ์แปรเปลี่ยนทันที นางพุ่งตรงไปสวมเสื้อผ้าด้วยความเร็วดังพายุ ริมฝีปากเฝ้มเข้าหากัน สีสหน้าเคร่งเครียดและหวาดระแวงเป็นอย่างยิ่ง

“จริงหรือไม่จริงแล้วอย่างไร!” กล่าวจบก็คาบมิดสันไว้ในปาก สองมือสาละวนอยู่กับการสวมเสื้อผ้าโดยที่สายตาไม่ละจากแผ่นหลังหนา ขณะเดียวกันความวิงเวียนก็เล่นงานเข้าอย่างจัง ร่างระหงถึงกับตาพร่า จึงใช้เล็บจิกแขนเพื่อประคองสติเอาไว้

“ก็ไม่ว่าไร ข้าใช้สายตาล่วงเกินเจ้าไปแล้ว อย่างไรก็ตามเสียก็ขอโทษด้วยคำแนะนำดีๆ ก็แล้วกัน”

ครั้นผูกผ้าคาดเอวอย่างลวกๆ เสร็จเรียบร้อย เสาวรีก็เอื้อมมือขึ้นมา
จับตามมิด ลางสังหรณ์ร้องบอกว่าเขาย่อมต้องรู้บางสิ่งเกี่ยวกับป่านกยูง

เสาวรีเริ่มเคลื่อนไหว หยาดน้ำที่ไหลลงมาจากเส้นผมหยดลงพื้นเรียง
เป็นสายตามรางที่วิ่งเข้าหาบุรุษลึกลับด้วยกำลังทั้งหมดที่มี แต่ก็ไม่ทัน...

“หากเจ้ายังรักชีวิต ก็อยู่ให้ห่างเมืองจ้อโฮยว”

เงาร่างของผู้กล่าวจางหายไปราวกับไม่เคยปรากฏตัวมาก่อน หลงเหลือ
ไว้เพียงคำเตือนซึ่งสะท้อนไปมาอยู่ในโสตประสาทของผู้ฟัง

เมืองจ้อโฮยว...ที่แท้คือเมืองจ้อโฮยว

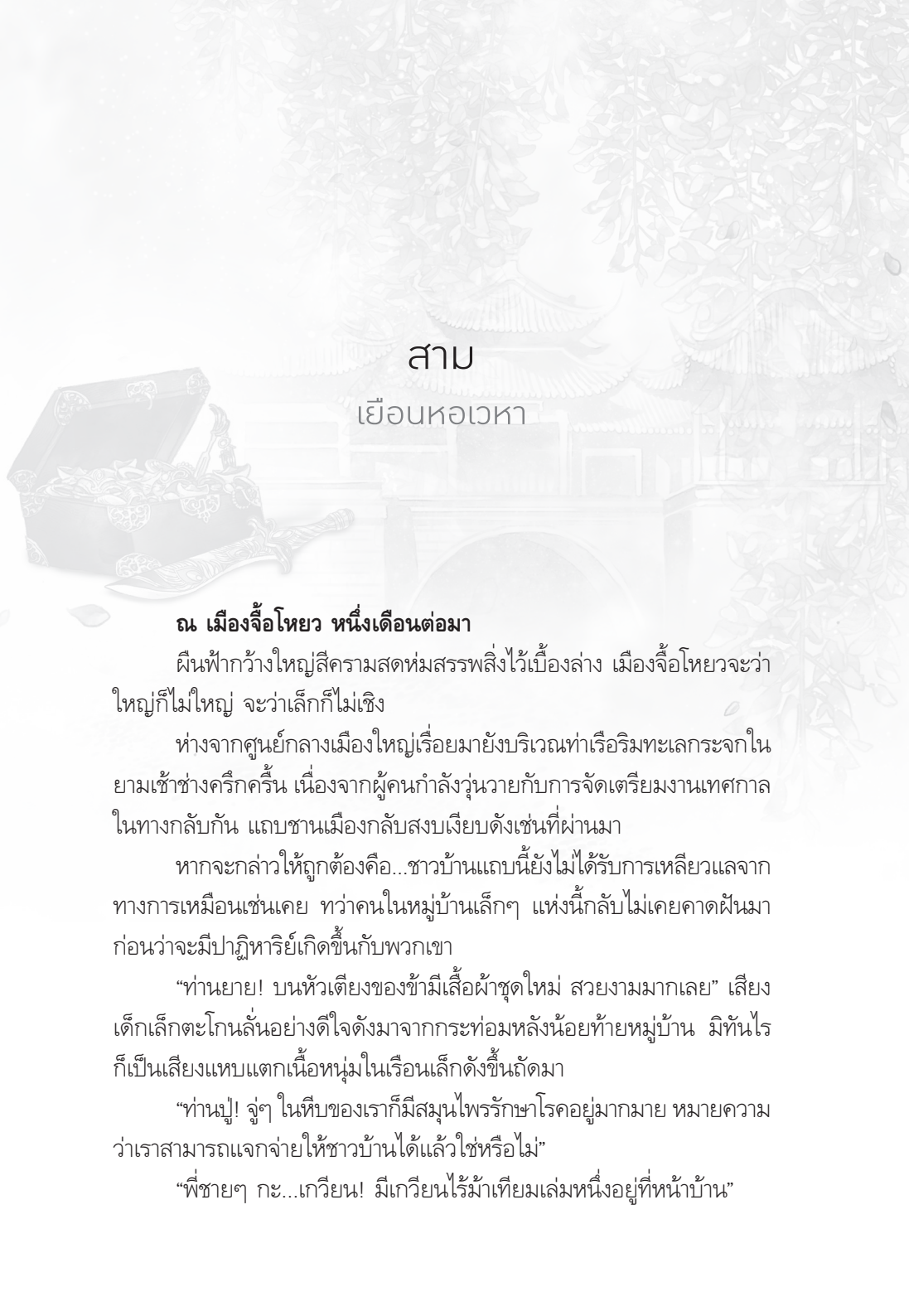
โจรสาวจมดิ่งลงไปในความนึกคิด ปล่อยร่างอันชวนหลงกับพื้น นิ่ง
เงยบงนอยู่เช่นนั้น

นางตามหาเบาะแสเรื่องชาติกำเนิดมาชั่วชีวิต นึกไม่ถึงว่าการอาบน้ำ
ในป่าจะทำให้นางเข้าใจความจริงอย่างเหนือความคาดหมาย

ถึงขั้นนี้แล้ว นางยังต้องสนใจคำเตือนนั้นอยู่อีกหรือ

คำเตือนนี้ไม่ต่างจากการกระตุ้นความสงสัยใคร่รู้ ทว่ายิ่งห้ามก็เหมือน
ยิ่งยุ

คิดจะห้ามคนอย่างนาง...ต่อให้ห้ามอีกสักสิบชาติก็ไม่มีทางขวางนางได้

สาม

เยือนหอเวหา

ณ เมืองจ้อโฮยว หนึ่งในเดือนต่อมา

ผืนฟ้ากว้างใหญ่สีครามสดท่มสรรพสิ่งไว้เบื้องล่าง เมืองจ้อโฮยวจะว่าใหญ่ก็ไม่ใหญ่ จะว่าเล็กก็ไม่เชิง

ห่างจากศูนย์กลางเมืองใหญ่เรื่อยมายังบริเวณท่าเรือริมทะเลระจกในยามเช้าช่วงครึกครื้น เนื่องจากผู้คนกำลังร่วนวากับการจัดเตรียมงานเทศกาลในทางกลับกัน แถบชานเมืองกลับสงบเงียบดังเช่นที่ผ่านมา

หากจะกล่าวให้ถูกต้องคือ...ชาวบ้านแถบนี้ยังไม่ได้รับการเหลียวแลจากทางการเหมือนเช่นเคย ทว่าคนในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้กลับไม่เคยคาดหวังมาก่อนว่าจะมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้นกับพวกเขา

“ท่านยาย! บนหัวเตียงของข้ามีเสื้อผ้าชุดใหม่ สวยงามมากเลย” เสียงเด็กเล็กตะโกนลั่นอย่างดีใจดังมาจากกระท่อมหลังน้อยท้ายหมู่บ้าน มิทันไรก็เป็นเสียงแหบแตกเนื้อหนุ่มในเรือนเล็กดังขึ้นถัดมา

“ท่านปู่! จู่ๆ ในหีบของเราก็มีสมุนไพรรักษาโรคอยู่มากมาย หมายความว่าเราสามารถแจกจ่ายให้ชาวบ้านได้แล้วใช่หรือไม่”

“พี่ชายๆ กะ...เกวียน! มีเกวียนไว้ม้าเทียมเล่มหนึ่งอยู่ที่หน้าบ้าน”

“สิ่งนี้ต้องเป็นปาฏิหาริย์ของเทพเซียน!”

“ใครว่า เป็นจอมโจรวิญญูชนต่างหากเล่า!”

เสียงพูดคุยระเบ็งเซ็งแซ่ส่งผลให้หมู่บ้านอันแสนเงียบเหงาตื้นตันมีชีวิตชีวาขึ้นมาทันตาเห็น ผู้คนล้วนส่งยิ้มและหัวเราะหน้าชื่นตาบาน เท่านั้นที่เพียงพอแล้วที่จะทำให้ใบหน้าของผู้ที่มองจากไกลๆ ระบายรอยยิ้มละมุนละไม

บนทุ่งหญ้าซึ่งเป็นพื้นที่ราบสูง ห่างไกลจากหมู่บ้านประมาณสองลิ บุรุษสามคนนั่งอยู่บนอาสนาในยศคนละตัว มองดูภาพที่เกิดขึ้นอย่างสงบ จนกระทั่งหนึ่งในนั้นทำลายความเงียบขึ้นมา

“ดูสิอุกั้ว การเป็นผู้ให้ย่อมได้รับความสุขอันล้ำค่าขึ้นมาเสมอ” คำพูดของร่างสูงโปร่งในชุดสีกรมท่าส่งผลให้คนอายุน้อยกว่าหันไปพยักหน้าเห็นด้วย สีหน้าของอุกั้วเข้มขึ้น ผิดกับบุรุษในชุดสีหมอกที่หัวเราะพลางหยอกเฝ้าด้วยความขบขันเต็มประดา

“อุกั้ว เกรงว่าอีกไม่นานลูกพี่ของเจ้าคงได้ออกบวช” อวินจิ้นลีตัววัดบังเหียนในมือเพื่อให้ม้าออกตัว เรือนผมของเขาเกล้าเป็นมวยอย่างเรียบร้อยแสดงถึงความเอาใจใส่ในรูปลักษณ์ ชื่อเสียงความเจ้าสำอางของชายหนุ่มวัยยี่สิบสี่ผู้มีคิ้วกระป๋องนั้นเป็นที่เลื่องลือไปทั่ว ทว่าน้อยคนนักจะมีโอกาสได้รู้จักตัวตนที่แท้จริงของเขา

“ไม่มีทางหรอกท่านอวิน ในเมื่อเงินที่ลูกพี่นำไปใช้จ่ายซื้อของให้พวกเรามีใช้ของเขาเองด้วยซ้ำ หากข้าเป็นนางคงจะโกรธน่าดู”

อุกั้วเล่าพร้อมกับบังคับม้าให้เดินตาม แน่نونว่าคำพูดของเขาเรียกให้ดวงตาเรียวคมของจอมโจรวิญญูชนตัวดมมองอย่างคาดโทษ การเล่าให้คนช่างสังเกตถึงขั้นชอบจับผิดอย่างอวินจิ้นลีฟังมิใช่ความคิดที่ดีเอาเสียเลย

เสียงได้ควรเลียง...สอนเท่าไรก็ไม่รู้จักจำ

อาชาสามตัวอย่าเท้าไม่ช้าไม่เร็ว จอมโจรวิญญูชนมีลางสังหรณ์ว่างานนี้คงไม่พ้นถูกถามถึงเรื่องเฮยงเซว

“นาง⁵?” และลางสังหรณ์ของเขาก็เป็นจริง เมื่อหนุ่มเจ้าสำอางดู

กระตือรือร้นขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

“ใช่แล้วขอรับ” เด็กหนุ่มพยักหน้ายืนยัน “นางเป็นสตรีแท้ๆ แต่กลับมี
บาดแผลเต็มตัว ลูกพี่ช่วยทำแผลให้ และอยากได้นางมาเป็นพวก” คนเล่า
เบนสายตาไปยังเจ้าของใบหน้าหล่อเหลาที่ปิดปากเงียบไม่พูดไม่ว่า “ลูกพี่ นี่ก็ผ่าน
มาเดือนหนึ่งแล้ว เฮยขงเชวก็ยังไม่ตามหาท่านไม่พบ”

ชายหนุ่มหรีตา “ดูว่าวันนี้เจ้าจะพูดมากเป็นพิเศษ”

“ลูกพี่ เป็นเพราะข้าอาภรณ์ที่ได้ช่วยเหลือผู้อื่น”

คำตอบแสนซื่อส่งผลให้ร่างสูงโปร่งอับจนด้วยคำพูด ดูท่าอีกฝ่ายจะไม่
เข้าใจว่าตนกำลังเหน็บแนมเขาอยู่ สุดท้ายจึงลอบถอนหายใจ สานต่อบท
สนทนาอย่างอดเสียไม่ได้ “บางทีข้าอาจจะทิ้งเบาะแสไว้น้อยเกินไป”

“หรือไม่ก็เป็นเพราะนางไม่สนใจจะตามหาท่าน นางอาจจะอับอายเกี่ยวกับ
‘เรื่องนั้น’ ก็ได้” อุ๊กั้วรีบสมทบอย่างออกรสออกชาติ

“อุ๊กั้ว มีเรื่องอันใด จงเล่ามาเสีย อย่าได้ชักช้า” บุรุษอีกคนเร่งเร้า ดูท่า
การเดินทางมาสมทบสหายที่ชายแดนจะไม่เสียแรงเปล่า เรื่องสนุกๆ เช่นนี้
มีหรือที่เขาจะพลาด

“ท่านอวินไม่รู้อะไรเสียแล้ว ลูกพี่ถูกเฮยขงเชวโฝกอดเบียดชิดจนร่าง
แทบหลอมรวมเป็นหนึ่ง”

“อะไรนะ!” เป็นอวินจิ้นลี้เสียอีกที่ตกใจจนพลอร้องเสียงดัง สหายของ
เขาคงความบริสุทธิ์ดุจผ้าขาว เพียงโดนสตรีลึ้มผัสเข้าหน่อยก็หน้าแดงเป็นผล
อิงเถา⁵ จริงหรือที่ยอมปล่อยให้สตรีแปลกหน้าโอบกอด

“ข้าพูดจริงๆ ลูกพี่เก่งกล้าสามารถ จิตใจเปี่ยมด้วยเมตตาและ
คุณธรรม ทั้งยังมีเสน่ห์มากล้น หากลูกพี่เอาจริง รับรองว่าย่อมเป็นที่ชมชอบ
ของนาวิบุปผางามมากกว่าท่านอวินเสียอีก ข้ากล้าเอาหัวรับประกันเลย”

⁵ นาง ในภาษาจีนจะออกเสียงว่า ทา (她) ซึ่งเป็นเสียงเดียวกับที่ใช้เรียกสรรพนามแทนบุรุษว่า
เขา (他)

⁶ ผลอิงเถา (櫻桃) คือผลเชอร์รี่

ร่างในชุดสักรมหาไปหน้าดำล้าสลับแดง สีหน้าทุกข์ตรมประหนึ่งมีได้
ปลดทุกข์มาหลายวัน เล่นเอาคุณชายเสเพลหัวเราะตัวโยน เทปพลัดตกลงมา
จากอานม้า

“อู๊ว เจ้ารู้จักใช้คำว่า ‘นารีรูปผางาม’ ก้าวหน้า...นับว่าก้าวหน้า” อวีน-
จินลี่ยกมือตบเข้า ขำจนหน้าแดง

จอมโจรวิญญูชนตัวดมดองค้อนสหาย ก่อนจะพุ่งเล็งไปยังผู้ติดตาม
“อู๊ว พุดจาแก็แตกแก็ลม ลงจากม้าเสีย...ต่อจากนี้อีกห้าลี้ให้เจ้าวิ่งตาม”

แน่นอนว่าเด็กหนุ่มไม่ทราบเรื่องที่ลูกพี่ของเขายังเป็นบุรุษพรหมจรรย์
งานนี้คนไม่รู้ความจริงต้องลงไปวิ่งตามม้าอย่างน่าสงสาร

ร่างที่วิ่งไล่ตามหลังเริ่มหอบและทิ้งระยะห่างไปเรื่อยๆ หากสหายทั้งสอง
พุดคุยกันคงไม่มีทางที่ผู้ติดตามจะได้ยิน

“เจ้าไม่ชอบแต่ต้องอัสตรี แต่อู๊วกลับบอกว่าเจ้าเป็นคนทำแผลให้...
หืม ผู้ใดกันที่โชคดียิ่งเพียงนั้น หากเหม่ยหลินรู้เข้าคงไม่พอใจน่าดู” ชายหนุ่ม
ขมวดคิ้วเล็กน้อย เพียงไม่นานก็นึกชื่อของหญิงสาวได้ “อ้อ...อู๊วบอกว่าคือ
เฮยเซงเซวี่ใช่หรือไม่”

“ข้าถือว่านางเป็นเพียงหุ่นไม้” ผู้ตอบมีน้ำเสียงเหนียวหนำอย่างเห็น
ได้ชัด คงไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่ายามนั้นเขาต้องใช้ความพยายามมากเพียงไรถึงจะ
ควบคุมมือกับเสียงมิให้สั่นต่อหน้าอู๊ว ทั้งที่ความจริงหัวใจที่เต้นแรงได้ทำลาย
สมาธิไปจนแทบไม่มีเหลือ...ขึ้นพุดออกไปมีหวังได้ชายหน้า เสียชื่อจอมโจร
วิญญูชนแย่

ปานนี้ไม่รู้่านางนกยูงดำจะเป็นเช่นไรบ้าง นางอาจบาดเจ็บสาหัสหรือ
หลงทาง แต่ด้วยนิสัยของนาง จะยอมปล่อยให้ของถูกช่วงชิงไปโดยไม่กลับ
มาทวงแค้นชีวิตหรือ

ร่างสูงโปร่งจมอยู่ในห้วงคิดไม่นานก็ตีสีหน้าเรียบเฉยเช่นเดิม เล่นเอา
ผู้ที่คิดว่าจะได้แก่งแย่งหยอกเย้าหนุ่มบริสุทธิ์นานกว่านี้เผยความผิดหวังเบาบาง
ออกมาทางแวตตา

“ในระหว่างที่ข้าไม่อยู่ มีผู้ใดสงสัยหรือไม่”

สีหน้าของอีกฝ่ายแปรเปลี่ยนเป็นจริงจัง กลืนอายรอบตัวเรียบคมขึ้น อีกหลายเท่าตัว “ในรัศมีห้าลี้รอบจวนของเจ้าไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ ผิดสังเกต ตัวตนที่เจ้าสร้างขึ้นทำให้เจ้าไม่อยู่ในสายตาผู้ใดทั้งสิ้น”

จอมโจรวิญญูชนยกยิ้มบางเบา “เจ้าเองก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าข้านักหรอก”

“ข้ายังห่างชั้นกว่าเจ้าเยอะ กลับไปคราวนี้อ่าลืมหามาตามหาตัวมาตรวจอาการละ” อวินจินรีบบายลมหายใจ “เรื่องหลักฐานที่เจ้าให้ข้าเมื่อคราวก่อน ข้าพยายามสืบหาแล้ว แต่ก็ไม่พบร่องรอยที่จะสาวไปถึงตัวการได้ ทางจึงเหมยหลินเองก็สืบไปไม่ถึงต้นตอ ดังนั้นข้าจึงยังไม่ลงมือ ประเดี๋ยวจะเป็นการแหวกหญ้าให้สูงขึ้น”

“เจ้าตัดสินใจถูกต้องแล้ว หากเรื่องเล็กไม่อดทนจะเสียงานใหญ่” ชายหนุ่มเห็นว่ามัววิ่งเร็วไป จึงใช้สามนิ้วชี้ที่ข้างลำตัวของมันเพื่อให้ชะลอความเร็วลง แม้จะเป็นการทำโทษก็แล้ว แต่ก็อดที่จะใจอ่อนไม่ได้อยู่ดี

“เจ้ากลับไปคราวนี้ เราต้องวางแผน...” หนุ่มเจ้าสำอางเงียบไปทันทีเมื่อโสตประสาทสัมผัสได้ถึงบางสิ่งที่ไม่ไกลเข้ามา เขากะชกบังเหียนเพื่อให้ม้าหยุดเคลื่อนที่ ยื่นแขนออกตรงขนานกับพื้นด้วยความเคยชิน ผิวปากเรียกเพียงครู่เดียวก็มีนกพิราบสื่อสารตัวสีขาวสะอาดบินมาเกาะลงบนแขนพร้อมกับม้วนกระดาษที่อยู่ในปล้องไม้เล็ก ครั้นกวาดตามองอักษรที่เขียนมาเสร็จสิ้นแล้วก็สะบัดแขนอีกครั้ง ส่งนกพิราบดังกล่าวให้บินจากไป

“เหมยหลินต้องการพบข้ากับเจ้า”

“มีเรื่องอันใด” จากสีหน้าหนักใจของสหายที่นานๆ จะได้เห็นสักครั้ง น้าหนักของเรื่องนี้ดูท่าจะหนักอยู่พอสมควร

“ดูเหมือนว่าจะมีคนทรยศจากแคว้นอู่หลบหนีเข้าเมืองจื่อโฮยว”

ณ ศูนย์กลางเมืองจื่อโฮยว ในเวลาเดียวกัน

ลมฟ้าอากาศในช่วงนี้ย่างเข้าสู่ต้นฤดูฝน...ไม่ถือว่าร้อนและหนาวจน

เกินไปนัก

เสาววีเปิดปากหาหวอดพลางเอามือดันหน้าต่างบานเล็กให้เปิดออก ห้องขนาดเล็กที่มีเพียงเตียงและหีบผ้าซึ่งนางใช้เป็นที่พักหัวนอนอาจจะคับแคบเกินไปในสายตาผู้อื่น แต่สำหรับนางมันดีกว่าการไปนอนอยู่ข้างถนน นับว่านางยังมีโชคหลงเหลืออยู่บ้าง

โชคดีขึ้นแรกคือ หน้าตาของนางพอมีประโยชน์อยู่บ้าง โชคดีขึ้นสองคือ หน้าแข่งของนางมีรอยตำหนิ ครั้นโกหกไปว่าอายุสิบเจ็ด นางจึงถูกรับเข้ามาเป็นสาวใช้ในหอบุปผาแดง หอคณิกาเลื่องชื่อที่เต็มไปด้วยบุรุษมากหน้าหลายตา จนโจรสาวน้ำลายสอ

ไม่ใช่เพราะชื่นชมความหล่อเหลา แต่เป็นเพราะคนเหล่านั้นล้วนฉวยเงินหนักด้วยกันทั้งสิ้นต่างหาก

หลายวันมานั้นนางทำเนียนจนมาได้หลายถุง แต่ก็ทำได้เพียงเล็กน้อยๆ พอเป็นกระสาย ไม่ใช่เป็นที่สังเกตมากนัก หากมีคนเคยเห็นป้ายประกาศจับของนางจากแคว้นเก่าเข้ามาชี้ตัวจะกลายเป็นเรื่องใหญ่ไม่ว่าอย่างไรมีอาจปล่อยให้เรื่องแดงก่อนจะสืบรู้ชาติกำเนิดของตนเอง

มือเพรียวบางยกมือขึ้นมาลูบใบหน้าที่ยังหลงเหลือเค้าความมั่งว่องรุ่น ครั้นล้างหน้า ผลัดเปลี่ยนอาภรณ์เรียบร้อยแล้วก็ตรงไปยังโรงใหญ่เพื่อกินอาหารเช้า ทันทีที่ถือชามมาตั้งตัวนั่งบนโต๊ะว่าง เเงาร่างบางๆ ก็เข้ามานั่งประกบโดยทันที

“อาเชว เจ้าตื่นเร็วจัง วันนี้เป็นวันหยุดของเจ้ามิใช่หรือ” ฟางฟางเป็นฝ่ายพูดก่อน

ก่อนหน้านี้เสาววีเห็นฟางฟางแบกถังน้ำจนมือแขนลั่น นางจึงแย่งมาถือเองเพราะไม่อยากเสียเวลา หลังจากนั้นสาวใช้ผู้นี้ก็ติดตามตาดนางพอสมควร น่าเสียดายนักที่นางไม่อาจเปิดใจให้มากกว่าที่เป็นอยู่ หากนางไม่ได้ผ่านการเลี้ยงดูเยี่ยงโจรมาสิบกว่าปีก็คงจะดีมิใช่น้อย

โจรสาวครุ่นคิดพลางเก็บสายตากลับมายังชามข้าวของตน “ข้าว่าจะไป

เดินเล่นในเมือง”

ตลอดเวลาที่ผ่านมานางลอบสังเกตแผ่นหลังของสตรีทั้งหลายในหอ
ศนิกา ไม่ว่าจะเป็นสตรีศนิกาหรือสาวใช้คนครัว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีปาน
รูปนุ่งผ้าแพนบนแผ่นหลังเลยสักคน พอแก้มองสอบถามกับฟางฟาง นางก็ไม่รู้
เรื่องนี้ แถมยังมองว่าเป็นเรื่องประหลาดอัศจรรย์ใจ ดังนั้นทางที่ตีนางควรจะ
ไปหาข่าวสารเอาที่อื่น

ข่าวสารที่ต้องซื้อขาย...

“นั่นสินะ ใกล้จะถึงงานเทศกาลอาหารรัฐจวนแล้ว หวังว่าเจ้าแก้มเ็น
จะยอมให้เราลางานไปเที่ยวชมงานบ้าง” ฟางฟางมีสีหน้าตื่นเต้น ผิดกับผู้ฟัง
ที่สีหน้าเรียบเฉย ไม่ยินดียินร้ายเป็นพิเศษ

“ถ้าได้ก็ดี”

มือเข้าผ่านพ้นไปอย่างเรียบง่าย หลังจากนั้นก็ถึงเวลาแจกจ่ายเบี้ยเลี้ยง
ทันทีที่หญิงสาวรับเงินเสร็จก็สวมผ้าคลุมสีทึ่มมุ่งหน้าออกจากหอบุปผาแดง
ท้องถนนสายหลักบัดนี้ถูกปิดมิให้รถม้าเคลื่อนผ่าน ตลอดสองข้างทางเริ่มมี
แผงลอยมาตั้งข้างแล้ว

เมืองที่มีขนาดใหญ่โตเทียบเท่าเมืองสามเมืองแห่งนี้ตั้งตระหง่าน
อย่างโดดเด่นและแข็งแกร่ง ชายแดนฝั่งทางทิศเหนืออยู่ติดกับแคว้นกา
ทิศตะวันออกเฉียงเหนือมีแคว้นฝู ทิศใต้มีแคว้นอู่ และหากนั่งเรือผ่านทะเล
กระจกไปยังทิศตะวันตกก็จะเข้าสู่ดินแดนแคว้นหยาง เปรียบเสมือนหัวใจ
สำคัญที่ผู้คนอยากจะช่วงชิงเนื่องจากทำเลที่ตั้งสามารถเชื่อมต่อไปยังแคว้น
สำคัญทั้งหลาย

ทว่าแผนผังเมืองอันลึกลับซับซ้อน มีกลไกป้องกันอันแน่นหนาไร้ความ
ปราณี ก็เปรียบเสมือนกระดุมกำยให้เมืองที่มีอาณาเขตใหญ่โตอยู่รอดมายาว
นานกว่าห้าสิบปี

นางกวาดตามองความเจริญของบ้านเรือนต่างๆ ได้ยินมาว่าผู้ปกครอง
เมืองผ่านพ้นมาได้สามชั่วอายุคนเท่านั้น แต่กลับสร้างเมืองใหญ่เช่นนี้ได้

เวลาเพียงไม่กี่ปี ความสามารถย่อมไม่ธรรมดา ผิดกับนางที่ทุกวันนี้ลำพังเอาตนเองให้รอดยังยากลำบาก ไม่รู้เลยว่ากรียืนอยู่เหนือผู้อื่น...ปกครองคนจำนวนมาก จำต้องเสียสละความสุขและเวลาส่วนตนไปมากมายเพียงใด

ผู้คิดเดินลัดเลาะไปตามท้องถนนจนกระทั่งเลี้ยวโค้งตรงมุมขวา เบื้องหน้าคือสิ่งปลูกสร้างสีขาวขนาดใหญ่สูงสองชั้นปราศจากบานหน้าต่าง สถานที่แห่งนี้คือหอเวหา แหล่งซื้อขายข้าวที่ใหญ่ที่สุดในเมืองจือไฮว

บุรุษแต่งกายสุภาพเรียบร้อยเห็นเสาอวีหยุดอยู่ด้านหน้าก็เดินมาต้อนรับด้วยรอยยิ้ม “ยินดีต้อนรับแม่นาง มิทราบที่ท่านมาที่นี่...”

“ข้ามาซื้อข้าว” เสาอวีตอบโดยไม่ปลดผ้าคลุมออกจากศีรษะ

ชายหนุ่มกวาดตามองสำรวจนางเล็กน้อย แม้จะไม่มากจนทำให้รู้สึกอึดอัด แต่แม่โจรสลาก็รู้ว่าเขากำลังประเมินนางอยู่

“เชิญแม่นางตามข้ามาขอรับ” ในที่สุดชายหนุ่มก็ผายมือเชิญร่างระหงเข้าไปด้านใน เบื้องหน้าประตูทางเข้าและออกของสถานที่แห่งนี้มีคนยืนคุมอยู่แปดคน เส้นทางด้านในลึกลับคดเคี้ยวคล้ายเขาวงกต นัยน์ตาเรียวคมสีน้ำตาลแดงพยายามจดจำเส้นทางดังกล่าวแม้จะเป็นไปได้ยาก จนกระทั่งพวกเขาหยุดลงที่หน้าประตูบานหนึ่ง

“เชิญ” ผู้นำทางเปิดประตูพร้อมกับผายมือเชื้อเชิญ

ร่างในเสื้อคลุมสาวเท้าอย่างไม่รีบร้อน เบื้องหน้าคือภาพของโตะไม้ขนาดใหญ่ซึ่งมีบุรุษใบหน้าราบเรียบไม่สะดุดตานั่งอยู่ทางด้านหลัง ตรงข้ามคือเก้าอี้ไม้ว่างเปล่าที่คาดว่าจะเป็นที่นั่งสำหรับลูกค้า ผู้นำทางเห็นว่าส่งลูกค้าถึงที่หมายก็หันหลังเตรียมเดินกลับ นี่ไม่ถึงว่าเสียงของหญิงสาวจะรั้งตัวเขาเอาไว้

“เขาเป็นเจ้านายเจ้า?”

อีกฝ่ายหันหน้ากลับมาพร้อมกับโค้งศีรษะเล็กน้อย “มิใช่ขอรับแม่นาง เห็นแม่นางพูดว่าต้องการซื้อข้าว คนผู้นี้คือ...”

“ข้าต้องการพบเจ้านายสูงสุดของเจ้า” เสาอวีพูดแทรกพลางยกมือเท้าลง

บนพนักเก้าอี้ การวางมดแลดูทั้งสูงส่งและหยิ่งยโสในเวลาเดียวกัน ประหนึ่งว่านางมิเห็นผู้ที่นั่งอยู่หลังโต๊ะใหญ่อยู่ในสายตา

“ระ...เรื่องนี้” เขาเผยสีหน้าลำบากใจ แน่หน่อนว่าการเข้าพบนายสูงสุดมิใช่ว่าผู้ใดอยากเข้าพบก็พบได้

บุรุษที่นั่งอยู่หลังเก้าอี้ลุกขึ้นยืน “แม่นาง เข้าหอเวหาก็ต้องทำตามกฎของหอเวหา อย่าทำให้พวกข้าต้องลำบากใจเลย”

โจรสาวเบือนสายตากลับไปยังผู้พูด มุมปากอวบอímยมากขึ้นเล็กน้อย “หมายความว่าเจ้ามีอำนาจในการตัดสินใจมากกว่านายของเจ้า?”

“ข้า...ข้ามิได้หมายความว่าเช่นนั้น”

เสาวรีมองท่าทางอีกอักของพวกเขาแล้วยกมือขึ้นมากอดอก ส่งเสียงหัวเราะในลำคอ “แค่ให้ไปบอกนายของพวกเจ้าว่าข้าต้องการเข้าพบ คงไม่ใช่เรื่องใหญ่เกินไปใช่ไหม”

บุรุษทั้งสองหันมามองหน้ากัน ก่อนที่ชายหนุ่มผู้นำทางจะพยักหน้าช้าๆ “ขอรับ เช่นนั้นเชิญแม่นางรอที่นี่”

เขากล่าวจบก็ปิดประตูพร้อมกับเดินขึ้นบันไดไปยังชั้นสอง เดินไปประมาณสามสิบก้าวแล้วเลี้ยวขวาตรงทางแยกครั้งสุดท้ายก็มาถึงที่หมาย

ชายหนุ่มเคาะประตูก่อนจะร้องเรียกเสียงแผ่ว “นายหญิง...”

บานประตูใหญ่เปิดออก เผยให้เห็นร่างหญิงสาวในชุดสีบานเย็น ใบหน้าของนางดูอ่อนเยาว์ ทว่าแววตากลับล้าลึกเกินวัย “ท่านชีว มีธุระอันใดกับนายหญิงหรือ”

ชีวจางค้อมศีรษะให้อีกฝ่ายเล็กน้อย ก่อนที่ทั้งสองจะสาวเท้าเข้าไปในห้องโดยที่ยังไม่ปิดประตู “แม่นางลู่ มีสตรีผู้หนึ่งมาเพื่อซื้อข้าว แต่นางบอกว่าต้องการพบนายหญิงเท่านั้น ช้า...”

ลู่ชูชักสีหน้าไม่พอใจ “ท่านชีว ลูกข้าบอกให้มาท่านก็มารี! ปัญหาเพียงเท่านี้ท่านยังจัดการไม่ได้ ท่านนี่มัน...”

สตรีในชุดสีสดกล่าวยังไม่ทันจบก็ถูกเสียงไล่กังวานจากด้านในขัดขึ้น

มาเสียก่อน “บอกไปว่าข้าไม่ต้องการให้ข้าพบ อยากซื้อข้าวก็ให้พบคนของเราเหมือนเดิม หากคิดมาสร้างควมวุ่นวายก็อย่าหาว่าข้าไม่เกรงใจ”

ชีวจ้างลอบกลืนน้ำลาย “ขอรับ” ดูท่านายหญิงของเขาจะอารมณ์ไม่ดี ชายหนุ่มคิดพลางค้อมศีรษะก้าวถอยไปด้านหลัง ยังมีทันได้เดินออกจากห้องก็สะดุ้งโหยงเมื่อร่างระหงในเสื้อคลุมสีทึมยืนอยู่เบื้องหน้าพร้อมกับยกขาขึ้นมากั้นประตูเอาไว้

ปัง!

ริมฝีปากอวบอิมที่พันผ้าคลุมสีทึมเหยียดยิมที่มุมปาก “ขอบใจเจ้ามากที่ช่วยนำทางให้”

“หะ...ท่าน!”

ชีวจ้างโบหน้าชิดเผือด ขณะที่ยืนอยู่ปากเตรียมกริตร้องเรียกคนให้มาลากตัว เขาก็ได้รับเชิญออกไป

“สาวน้อย ข้าไม่แนะนำให้เจ้าไว้วางใจ ผู้ที่ยืนคุ่มกันตั้งแต่ปากทางถูกข้ากล่อมให้นอนหลับไปหมดแล้ว” เสาวว้เน้นเสียงให้ตั้งขึ้นเป็นพิเศษเพื่อตอกย้ำว่านางได้ทำอย่างที่สุดไว้จริงๆ

สองหนุ่มสาวฟังแล้วก็เบิกตากจนแทบถลน คนของหออเวหาที่มีมากเท่าไร... พวกเขารู้ดี แต่ผู้ที่ยืนประจำการอยู่บริเวณหน้าห้องของนายหญิงก็พาเข้าไปเกือบยี่สิบคนแล้ว

สตรีผู้นี้เป็นผีบ้ามาจากไหนกัน ตัวเพียงคนเดียวจะลั้มนุรุษกว่ายี่สิบคนได้อย่างไร

ลูฐูได้สติกลับมาเป็นคนแรก “จะ...เจ้าโกหก!” นางกล่าวพลางจ้องเสาวว้เซม็ง ทว่าเมื่อสบกับนัยน์ตาสีน้ำตาลแดงที่วาวเหลือบอยู่ในเงาผ้าคลุมประกายอำนาจบางอย่างส่งผลให้ลำคอแห้งผากขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“เข้ามาเพื่อซื้อข้าว เสร็จแล้วก็จะกลับ” ร่างระหงเอ่ยพลางวางขาลงบนพื้น “อย่าทำให้พวกเจ้าหรือข้าต้องเสียเวลาไปมากกว่านี้เลย”

“สามหา! เจ้าเป็นใคร นายหญิงเป็นใคร... นึกอยากจะข้าพบก็ข้าพบ

“ได้สิ” สตรีร่างบางกล่าวพลางขีดหน้าขึ้นอย่างถือดี ทว่าท่าทางเช่นนั้นกลับสู่ความดิบเถื่อนโอหังของแม่โจรสลามีได้แม้แต่ปลายก้อย

เสาวรีเอนหลังฟังกรอบประตูดวงทางหน้าต่างาเนย “แล้วนายเจ้าเป็นใคร เหตุใดข้าจึงเข้าพบไม่ได้”

“เจ้า...” ชิวจ่างอ้าปากค้าง

ร่างในผ้าคลุมสีทึมถอนหายใจก่อนจะเคลื่อนกายอย่างรวดเร็วประดุจสายลม ทั้งลู่ชูและชิวจ่างเบิกตากว้างแทบกริตรี่องออกมาเมื่อมือของหญิงสาวพุ่งตรงเข้ามาวากับเงมัจจุราช

“ช้าก่อน!” เสียงกังวานดังซัดจังหวะไว้ได้อย่างทันท่วงที

ร่างระหงหยุดมือไว้ได้ทันก่อนที่ปลายนิ้วจะสัมผัสโดนไหล่คนทั้งสอง เสาวรีหักนิ้วดังกริอราวกับต้องการเกลี้ยหยैให้เจ้าของใบหน้าซีดขาวทั้งสองขวัญหนีดีฝ่อ

“ชิวจ่าง เจ้าพาลู่ชูออกไป อย่าให้ใครเข้ามารบกวน”

พรีบ!

ลู่ชูกลัวเสียจนเข่าอ่อนทรุดลงกับพื้น ลำบากให้บุรุษอีกคนมาช่วยพยุงออกไปจากห้องอย่างเงยบเขยิบ

ครั้นคนทั้งสองออกไปแล้ว เสาวรีจึงกวาดตาลำรวจห้องขนาดใหญ่แห่งนี้อย่างละเอียดอีกครั้ง การตกแต่งนับว่าหรูหรา ผืนผ้าโปร่งประดับลูกบิดล้ำค่าห้อยระย้าตามจุดต่างๆ กลิ่นหอมของกำยานที่จุดอยู่ลอยมาแตะจมูก นับว่าพอเหมาะ แจกกันและเครื่องเรือนล้วนมีมูลค่ามากมายมหาศาล

แม่โจรสลัตาวว คำนวณสิ่งต่างๆ ตามสัญชาตญาณ นายหญิงแห่งหอเวหานับว่ามีเงินทองไม่เบาเลยทีเดียว

“เชียวแม่นาง” เสียงเจ้าของห้องแม้อย่างคงความไพเราะ แต่น้ำเสียงนั้นแข็งกระด้างอย่างเห็นได้ชัด

เสาวรีหัวเราะในลำคอ ครั้นเดินผ่านฉากนั้นก็พบพื้นยกสูงถูกทางมุ้งล้อมกรอบด้วยผ้าโปร่ง เห็นสตรีรูปร่างออร่าผู้หนึ่งกำลังรินชาด้วยท่วงท่า

งามสง่า

“การวางตำแหน่งคนของเจ้าหละหลวม” นกยูงสาวเดินไปแหวกม่าน ออกพร้อมจ้องมองโฉมสะคราญเบื้องหน้าด้วยสีหน้าเรียบเฉย “ข้าไม่นึกว่า หอชื้อขายชาวอันดับหนึ่งแห่งเมืองจ้อโฮยจะหละหลวมถึงเพียงนี้”

เจ้าของหอเวหาดูแล้วน่าจะอายุพอๆ กับนาง ไร้ซึ่งวรยุทธ์ ดวงหน้า งามล้ำชาวสะอาดกลืนไปกับอาภรณ์สิ่งข้าง สิ่งทีละจุดตาที่สุดเห็นทีจะเป็น แพนตาหนางอนเหนือดวงตากลมโต

“ข้าให้เกียรติท่านถึงเพียงนี้ ท่านก็น่าจะให้เกียรติ...เปิดเผยตัวตน ให้ข้าได้รู้”

เธอวียักไหล่ก่อนจะทิ้งตัวนั่งลงเสียงดัง มือเรียวรั้งผืนผ้าออกจาก ศีรษะอย่างไม่ใส่ใจนัก วิถีใจที่ซึมซับมาแต่เล็กมีอาจสลับตราบให้หายไป โดยง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเจ้าตัวมิได้มีเจตนาจะเปลี่ยนแปลง

จึงเหมยหลินมีสีหน้าตกใจในทีแรก ก่อนที่นั่นนัยตาจะหริ่งเมื่อคั่นเคย กับใบหน้าของสตรีท่ามเถื่อนผู้นี้ “เฮยขงเซว่ล่าบากมาเยี่ยมเยือนหอเวหาด้วย ตนเอง มิทราบที่ท่านต้องการพบข้าด้วยเรื่องอันใด”

ผู้ฟังยกยืม “ชื่อเสียงข้ามาไกลถึงเมืองจ้อโฮยเชียวนี่” กล่าวจบก็ตรง เข้าประเด็นทันทีโดยไม่ให้เป็นการเสียเวลา “ข้ามีคำถามที่อยากรู้ทั้งหมด สามข้อ”

“การชื้อขายชาวย่อมต้องมีข้อแลกเปลี่ยน หากท่านพร้อมจะให้หอเวหา ด้วยราคาที่สมเหตุสมผล ข้าพร้อมที่จะช่วยไขข้อสงสัยให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้”

“ไม่ต้องมายึดเยื้อ เจ้าอยากได้เงินใช้หรือไม่”

จึงเหมยหลินยังคงท่าที่สงบ แม้ว่าจะกำลังเผชิญหน้าอยู่กับจอมโจร ที่แคว้นเกากำลังประกาศตามหาตัวจนแทบพลิกแผ่นดิน สิ่งนี้บ่งบอกถึง ประสพการณ์ว่าคั่นชินกับลูกคำประภาทนั้นไม่น้อย “จะเป็นตัวเงินหรือของ ล้ำค่าก็ได้ เฮยขงเซว่ ท่านมีสิ่งใดมาเสนอ”

คู่สนทนาไม่ตอบแต่กลับหันไปมองรอบๆ พร้อมกับส่งเสียงพืดพาด
ในจมูก “เจ้าเพ็งตี๋มสุราแต่กลับจุดกำยาน ดูท่าคงกำลังรอผู้ใดอยู่สิท่า”

ดูท่าเสาอวีจะจีได้ตรงจุด เมื่อโฉมสะคราญมีท่าทีอึดอัดอย่างเห็นได้ชัด
“แล้วมันเกี่ยวอันใดกับท่าน” ขนาดนางใช้กำยานมาช่วยดับกลิ่นสุราที่
ตี๋มไปแล้ว ยังมีอาการอดพ้นประสาทสัมผัสของนางโจร

“หากข้าดวลเหล่าชนะ เจ้าต้องตอบคำถามของข้า” ร่างระหงชั้นเข้าขึ้น
ข้างหนึ่งด้วยความเคยชิน โนมโบหน้าเข้าไปหาจึงเหมยหลินแล้วจ้องมองอย่าง
ท้าทาย “นายหญิงแห่งหอเวหา เจ้ากล้ารับคำท้าจากจอมโจรเยี่ยงข้าหรือไม่”